

Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

April - Mei 2007

Nummer 7

ANARCHIST BLACK CROSS

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijke gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien Uitbraak als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. Uitbraak focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. We doen ons best om alle artikels naar het Frans te vertalen of uit het Frans over te nemen. Normaal gezien zijn alle artikels in beide talen beschikbaar.

HET ANARCHIST BLACK CROSS is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenisstelsel ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenisstelsel dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenen meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdrages en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! Uitbraak is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en Uitbraak elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement Uitbraak.'

Anarchist Black Cross Antwerpen

(zonder naamsvermelding)

Postbus 67
2018 Antwerpen 14
België
abc.antwerpen@gmail.com
reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent

(zonder naamsvermelding)

Postbus 40
9000 Gent 2
België
abc_gent@yahoo.com
reknr 001 - 3364945 - 91

Passe-Muraille: émission radio contre la prison

Elke dinsdag om 18u op 87.7 FM
(Prison de Forest, Saint-Gilles et Berkendael)

April - Mei 2007 Nummer 7

Inhoud **UITBRAAK**

- p 4** Van deportatiekampen tot gevangenissen... het houdt niet op
Recente opstanden in de gesloten centra
Muiterij in de gevangenis van Vorst en Lantin
- p 6** Intimidatie en huiszoekingen
Radio-uitzending Passe-Muraille en een Ringolèvio gevisieerd
- p 7** Berichten uit de Belgische gevangenissen
Valse papieren wetten: Dupont en strafuitvoeringsrechtbanken
- p 8** Een valse hervorming: de strafuitvoeringsrechtbanken
- p 9** Bericht aan de rebellen in de Belgische gevangenissen
- p 10** Over de verwoesting van het isolatiecomplex in Lantin
- p 11** Berichten van over de grenzen
Situatie van José Delgado in de gevangenis van Rheinbach (Duitsland)
Anarchisten in hongerstaking vrijgelaten (Griekenland)
Anarchist gearresteerd in Teramo (Italië)
Twee jaar gevangenis voor solidariteitsactie (Spanje)
- p 12** Vrijheid voor NN
Amsterdamse anarchist in de buik van het monster
- p 14** Tien jaar gevangenis - in de 'grot'
Brief van Thomas Meyer-Falk uit de gevangenis van Bruchsal
- p 16** "We keren de kanonnen liever tegen jullie..."
Over de huidige situatie van Marco Camenisch in de Zwitserse kerker
- p 17** Uitspraken in het proces tegen de COR in Italië
- p 18** Bericht van Juan
Anarchist die door de Spaanse Staat aan Italië uitgeleverd werd
- p 19** Brief van Núria
Vanuit de gevangenis van Soto del Real, Madrid
De repressie geeft niet op...
Communiqué van de Asamblea de Apoyo a Juan y Núria
- p 20** Aan de kameraden van de Informele Anarchistische Federatie (FAI)
Brief van Gabriel Pombo da Silva
- p 22** Brief van Iannis Dimitrakis
Vanuit de gevangenis van Korydallos (Griekenland)
- p 25** COPEL, tunnels en andere bijdragen van Autonome Groepen (Spanje)
Discussie over de autonome strijd tegen de gevangenis in de jaren 70 en 80
- p 28** Adressen van gevangenen

VRIJHEID VOOR DE ANARCHIST NN IN NEDERLAND

p 12

AUTONOME STRIJD TEGEN DE GEVANGENIS

Discussie over de jaren 70

en 80 in Spanje

p 25

Uitbraak verschijnt gratis dankzij donaties. Structurele financiële bijdrages zijn dan ook meer dan noodzakelijk om dit project draaiende te houden, en van Uitbraak een echt instrument in de strijd tegen alle gevangenissen te maken.

Van deportatiekampen tot gevangenissen...

HET HOUDT NIET OP

OOK DE VOORBIJE MAANDEN doofde het conflict in de gevangenissen niet uit. Zowel in de gevangenis van Vorst als Lantin kwam het opnieuw tot relletjes en bezettingen. Daarnaast leek de vlam ook over te slaan naar de gesloten centra waar papierlozen in worden opgesloten in afwachting van deportatie. In twee gesloten centra (in januari in Merksplas, in februari in Vottem) kwam het tot opstootjes. Begin maart ontsnapten uit het gesloten centrum van Vottem elf mensen... Op de volgende pagina's vind je de berichten uit de laatste twee maanden conflict terug. Om te verspreiden, te delen en te smeden tot wapens voor alle conflicten die ons te wachten staan.

Recente opstanden in de gesloten centra

Ook in de deportatiekampen, die andere soort gevangenissen, stijgt de spanning. Tijdens de opstand in de gevangenis van Merksplas in januari 2007 kwam het ook in het gesloten centrum aan de overkant tot een opstootje tussen de ongewensten en de bewakers. Een maand later brak er op 22 februari in het gesloten centrum van Vottem een opstand uit waarbij een deel van de infrastructuur van het kamp kapotgeslagen werd. Net zoals bij de opstanden in de gevangenissen, reageerde de Staat met isolatie en overplaatsingen van opstandelingen naar andere kampen. Ook hier zocht de solidariteit naar gepaste uitdrukingsvormen in de straat.

We weten allemaal dat onze levens en onze dorst naar vrijheid de Staat geen moer kunnen schelen. Willen we vrij zijn, dan moeten we daarvoor vechten. In solidariteit met onze vrienden en vriendinnen die opgesloten zitten is het aan ons, gevangenen in de straat, om te vechten tegen alles wat ons opsluit, tegen alles wat ons onderdrukt.

- Uit: *De Nar*, anarchistische krant, nummer 210, maart-april 2007

Kapot glas bij Fedasil

"22/02: Politie valt binnen in het gesloten centrum van Vottem. Die avond sneuvelt de glazen toegangspoort van het Fedasil (1) in Brussel. Van Ceuta tot Vottem, de strijd tegen deportatiekampen is grenzeloos."

[Gepubliceerd op alternatieve media www.cemab.be]

(1) Fedasil is het Federaal Agentschap dat de open centra (kampen waar vluchtelingen 'opgevangen' worden) beheert. Ook het Rode Kruis en een aantal gemeentes beheren zulke kampen.

Donderdag 22 februari breekt er een opstand uit in het deportatiekamp van Vottem (Luik). De infrastructuur van de eet- en "ontspannings"ruimte wordt vernield. De politie valt het centrum binnen om de orde te herstellen. Achteraf worden enkele personen in isolatie geplaatst en in elkaar geslagen door cipiers. Twee nachten later worden zij overgeplaatst naar het deportatiekamp van Merksplas. Tot en met dinsdag bevonden zij zich in een isolatieregime.

In de deportatiekampen worden mensen opgesloten die niet wenselijk zijn in de blanke westerse maatschappij. Europa heeft maar een beperkt aantal mensen zonder papieren nodig om de vuile klusjes aan een slavenloon op te knappen. De anderen worden opgespoord met razzia's, opgesloten in kampen en gedeporteerd naar hun "eigen land". De racistische samenleving aanvaardt dit en zorgt er zo voor dat dit systeem standhoudt.

Deportatiekampen en andere gevangenissen worden gebouwd om mensen te isoleren en ze kapot te maken, zowel fysisch als mentaal. Hoge muren, prikkeldraad en tralies houden mensen gevangen en leveren hen over aan de constante controle van camera's en bewakers met matrak. De directie en cipiers bepalen alles wat je doet, je kan er geen moment aan ontsnappen.

WIJ ZIJN SOLIDAIR MET DIEGENEN
DIE WEIGEREN HUN WAAR-
DIGHEID TE VERLIEZEN EN IN
OPSTAND KOMEN TEGEN HUN
VRIJHEIDSBEROVING.

VOOR EEN VRIJE WERELD ZONDER
GRENZEN EN GEVANGENISSEN.
TEGEN DEZE STAAT ZIJN WE ALLE-
MAAL SCHULDIG, ZIJN WE ALLE-
MAAL ILLEGAAL.

Solidariteitsaffiche met de opstand in Vottem

Betoging in Merksplas

Enkele tientallen mensen betoogden op 25/02 aan het gesloten centrum in Merksplas. Enkele opstandelingen uit Vottem werden naar Merksplas overgebracht. Er was een gigantische politiemacht op de been (waterkanon, rellifiken,...) De betogers moesten door de velden rennen om in de buurt van het gesloten centrum en de gevangenis te geraken. De gevangenen bonkten op de ruiten en tralies en schreeuwden slogans. Nadien deelde de politie willekeurig boetes uit aan de vertrekkende auto's...

[Uit: *De Nar*, anarchistische krant, nummer 210, maart-april 2007]

Slogans in Merksplas en Turnhout tegen deportatiekampen en gevangenissen

Begin maart maakten de kranten melding van een graffiti-actie in Merksplas en Turnhout. Het gemeentehuis van Merksplas en een reeks winkels werden beklad met anarchistische slogans tegen de gevangenis, tegen de gesloten asielcentra en tegen deportaties. De pers vertelde ook dat tegelijkertijd een bankautomaat in Merksplas beschadigd werd en een winkelruit aan diggelen ging. Ook in Turnhout werden soortgelijke slogans opgemerkt.

Gevangenen in opstand tegen cipiersstaking in Vorst

Begin maart beslisten de cipiers van de gevangenis van Vorst om in staking te gaan. Hun demarche werd door de gevangenen op vastberaden manier gepareerd. Tientallen gevangenen weigerden de binnenplaats te verlaten en begonnen vernielingen aan te richten.

Uiteindelijk intervenieerde de rellikken en dreven de opstandelingen terug naar de cellen. De pers en cipiers zwegen in alle talen over het antwoord van de gevangenen.

Gevangenen klimmen op het dak van Lantin...

Rond 2 maart klommen tientallen gevangenen op het dak van de gevangenis van Lantin. De cipiers verklaren in de pers dat de gevangenen protesteerden tegen de nieuwe werkregeling. De rellikken vallen onmiddellijk de gevangenis binnen. Uiteindelijk beslisten de gevangenen zelf om van de daken te komen.

... en bezetten de binnenplaats

Op 5 maart bezetten tientallen gevangenen de binnenplaats van de gevangenis van Lantin en weigeren terug te keren naar hun cellen. Er breekt een kleine rel uit en er volgen wat confrontaties met de cipiers en de ordetroepen. De cipiers waren net in staking gegaan om hun 'steun' te betuigen aan twee collega's die op dat moment moesten verschijnen voor een Luikse rechtbank. In 2003 waren deze twee cipiers medeplichtig aan de moord op een gevangene, die stierf door wurging met een matras.

Bewakingstoren van de gevangenis van Lantin

"Voor een vrije wereld zonder grenzen of gevangenissen hebben enkele solidaire individuen een spandoek opgehangen aan een brug over de autosnelweg (richting Brussel) in de buurt van Louvain-la-Neuve, op 7 maart 2007 om 6u30 's morgens.

Deportatiekampen en andere gevangenissen worden gebouwd om individuen te isoleren en te vernietigen, zowel fysiek als mentaal. Hoge muren, prikkeldraad en tralies sluiten mensen op en leveren ze uit aan een constante controle door camera's en cipiers die gewapend zijn met matrakken.

Wij zijn solidaire met allen die weigeren hun waardigheid op te geven en beslissen om te rebelleren tegen hun vrijheidsberoving.

Solidaire individuen... tot snel in de straat."

[Gepubliceerd op www.cemab.be op 7 maart 2007]

Radio-uitzending Passe-Muraille en een Ringolevio gevisieerd

Intimidatie en huiszoekingen

“Ah! De anarchisten, die vagebonden van de intelligentie!”
Friedrich Nietzsche, nadat hij Max Stirner gelezen had.

Op 25 januari 2007 kwamen flikken van de federale politie naar de gevangenis van Arlon. Een Ringolevio in Arlon had een artikel naar een Frans blaadje gestuurd; tijdens de staking in Mons zwaaiden de cipiers met dit artikel naar de televisiecamera's. De flikken proberen Ringolevio te doen geloven dat dankzij zijn artikels, het onderzoek naar de misbruiken en folteringen in de gevangenis van Mons geholpen werd. Tegelijkertijd vroegen ze hem of hij toevallig geen dreigbrief gestuurd had naar de cipier Kubiele, één van de bende van Mons.

Vijftien dagen later, op 8 februari, kwamen dezelfde federale flikken terug met een onderzoekscommissie van de rechter Pirette van Mons om z'n cel te doorzoeken en de harde schijf van z'n computer te kopiëren. De flik die dat moest doen had alleen maar een USB-stick bij. Aangezien de Ringolevio een harde schijf van 300 gigabyte heeft, zou het met een USB-stick 12 uur duren om die te kopiëren... Hij beseft dat hij erin geluisd wordt en beslist dan maar de harde schijf gewoon mee te nemen. De inbeslagname is dus illegaal, een procedurefout. Daarnaast nemen ze ook andere documenten, adressenboekje, post van de advocaten, het juridisch dossier,... mee zonder dat te noteren. De zogenaamde dreigbrief krijgt de Ringolevio nooit te zien...

Tegelijkertijd vindt eenzelfde operatie plaats bij de vriendin van de Ringolevio en bij de animator van de vrije radio-uitzending “Passe-Muraille”. Er worden computers en documenten in beslag genomen.

Voor een zogenaamde dreigbrief vallen er toch wat vraagtekens te plaatsen bij zo'n machtsontplooiing. Toen de directie van de gevangenis van Ittre klacht had neergelegd tegen de Ringolevio omwille van laster en bedreigingen is er alleen maar een eenvoudige wijkflik gekomen. Nu dus meer dan 10 federale agenten, een procureur en een onderzoeksrechter. Blijkbaar vindt ook in Merksplas een gelijkaardige operatie plaats tegen de gevangenen, omdat de minister van Justitie klacht heeft ingediend tegen de gevangenen die afranselingen en folteringen hebben aangeklaagd.

Het bevel komt dus van de minister. Ze hadden gedacht indruk te maken op ons en ervoor te zorgen dat we onze bek hielden!

Er werden twee artikels publiceert in La Dernière Heure over de situatie van de Ringolevio in Arlon en de radio-uitzending “Passe-Muraille”. De flikken en magistraten zijn beginnen panikeren omdat ze eigenlijk dachten dat we niet meer waren dan een klein groepje anciens of gevangenen zonder meer. Ze beseften echter dat we niet alleen zijn, dat er acties gevoerd worden aan de Belgische gevangenis (Mons, Merksplas, Vorst, Sint-Gillis, Ittre,...) zoals het plakken van affiches, verdelen van pamfletten, samenkomsten en betogingen,... En dus hebben ze er maar mee gekapt.

De essentie van deze zaak is dat de minister geen cipiersstaking wil omwille van artikels die hun smeerlapperijen en misbruiken tegenover gevangenen aanklagen tijdens de verkiezingscampagne.

Op 27 februari komen dezelfde flikken nogmaals terug en vertellen dat er geen verder gevolg zal zijn. Ze geven de computer en documenten terug. Ringolevio vraagt hen of ze nu eindelijk die beruchte dreigbrief eens willen tonen. Het blijkt te gaan om een tekst die zegt dat als men niets doet, als men de folteringen laat doorgaan, bepaalde cipiers zullen ondergaan wat de cipier van Nijvel ondergaan heeft. Al dit gedoe voor die tekst? Het was dus zeer zeker een intimidatiepoging en de procedurefouten, de acties buiten, de artikels die hun poging ontmaskerden, hebben hun plannetje gebroken!

Nogmaals hebben we aangetoond dat doorzettingsvermogen en actie vruchten afwerpen als er steun is. Het is waar dat onze strijd reformistisch lijkt. Maar met onze libertaire ideeën voor de afschaffing van alle gevangenis... als we dankzij onze acties de afranselingen kunnen stoppen, als we ervoor kunnen zorgen dat de cipiers twee keer nadenken voordat ze gevangenen folteren en vernederen, dan is dat wel gewonnen! Wij zijn zeer zeker libertair, maar daarom niet minder humanistisch en gevoelig. Onze reactie tegenover de heersende wantoestanden is epidemisch, is de revolutie. En revolutie, dat is niet de revolutie. Wij willen de instellingen niet veranderen of er andere instellingen voor in de plaats zetten...

Deze keer hebben we het bewijs. De macht heeft gecapituleerd... de magistraten wilden dit spelletje niet verder spelen. Er waren te veel procedurefouten, artikels, acties,... deze zaak werd té politiek. Zonder het te willen, heeft de macht – in plaats van ons de mond te snoeren – ons alleen maar verstrekt in onze vastberadenheid om te strijden, en heeft de ogen van anderen voor onze strijd geopend. Dankuwel, mevrouw de minister.

Het is erg belangrijk voor een gevangene in strijd om te weten dat hij buiten gesteund wordt. Dat geeft hem moed en op die manier zal de strijd niet stoppen.

Een Ringolevio uit de gevangenis van Arlon
maart 2007

De wet Dupont en de strafuitvoeringsrechtbanken

Valse papieren wetten

ER TRADEN NIEUWE WETTEN in werking om het dagelijkse leven van de gevangenen te verbeteren. In essentie maakte de wet DUPONT haar intrede om zo gezegd een legaal statuut te geven aan gevangenen. Het probleem is dat deze wet nu al niet gerespecteerd wordt door de cipiers. Die willen ten allen prijze blijven slaan, liegen, vernederen en gevangenen folteren; zonder dat die iets kunnen terugzeggen. Daarenboven heeft de directie van bepaalde inrichtingen, om niet te zeggen alle, een soort van mini-revolutie op touw gezet om de wet DUPONT in alle legaliteit te omzeilen. Een voorbeeld. Voor de wet DUPONT waren lichaamsfouilles dagelijkse kost, vandaag is de wet in werking maar blijven de fouilles doorgaan. Hoe valt dat uit te leggen? Simpel. De directie heeft een rondzendbrief verspreid waarin ze, om veiligheidsredenen, aan cipiers het recht geeft om het verbod op lichaamsfouilles te omzeilen en onder dwang lichaamsfouilles uit te voeren. Er zijn zelfs gevangenen waar ze hun fouilles opgedreven hebben omdat ze denken dat een gevangene niet geschikt is om rechten te hebben.

Dat voor de wet DUPONT. Nu over de nieuwe strafuitvoeringsrechtbanken. Dat is wat anders, maar even slecht voor de gevangenen. Ik ken twee mensen die voor die nieuwe rechtbank zijn verschenen. De ene had al bijna 14 jaar van z'n 25 jaar gedaan; de andere al 13 jaar van z'n 15 jaar. De rechtbank oordeelde voor de eerste dat de betaling van al z'n schadeloosstellingen geen reden was om hem vrij te laten. De zitting van de andere moest uitgesteld worden omdat de persoon die rechter speelde dezelfde persoon is die vroeger werkte op de dienst voor individuele gevallen, en daarvoor al de voorwaardelijke vrijlating geweigerd had. Mijn conclusie is de volgende. Als jullie hopen dat deze nieuwe rechtbank jullie met wat dan ook zal helpen, dan maken jullie je illusies. Dit gezegd zijnde, laat de hoop niet varen, want we zullen niet altijd gekooïd blijven.

Tijl Moez'idj

Communiqué uit de gevangenis van Andenne
Maart 2007

**Alle wetten zijn smerig.
Alle veroordelingen zijn oneerlijk.
Alle rechters zijn slecht.
Alle veroordeelden zijn onschuldig.**

**- Albert Libertad
(1875-1908)**

Berichten uit de gevangenissen

8/02 – In Tubize schiet de politie een autodief op het midden van de straat dood. Het comité P kwam ter plaatse en vermoedde wettige zelfverdediging. De jonge autodief had geen wapens bij zich.

8/02 – De federale politie voert bij drie kame-raden huiszoekingen uit in verband met een zagezegde dreigbrief tegen cipiers. Er worden documenten en computers in beslag genomen.

14/02 – De cipiers van Merksplas, Turnhout, Hoogstraten en Wortel gaan enkele dagen in staking omwille van de aanklachten die (ex-) gevangenen tegen hen formuleerden, kritische artikels in de pers en lastercampagnes.

15/02 – De cipiers van Vorst en Sint-Gillis schakelen twee dagen over op zondagsdienst. Ze kunnen de stress niet meer aan en beklagen zich dat enkele dagen ervoor een gevangene in Vorst een cipier in het ziekenhuis geslagen heeft.

20/02 – In haar brief naar aanleiding van de nationale actiedag van cipiers kondigt de minister van Justitie Onkelinx een aantal dingen aan. Om het geweld van gevangenen tegen cipiers op te vangen heeft ze stress teams laten oprichten die met hulp van het Rode Kruis aan conflictbeheersing zullen doen. Momenteel laat ze een haalbaarheidsstudie uitvoeren om te zien over er twee isolatie-eenheden kunnen gebouwd worden om 'lastige' en 'gewelddadige' gevangenen in te begraven. Dit plan zou op korte termijn gerealiseerd worden, en betekent de invoering van een gevangenis binnen de gevangenis. Tenslotte kondigt ze ook aan te werken aan een vermindering van de overbrenging van zieke gevangenen naar hospitalen, omdat de veiligheidsrisico's daar zo hoog zijn.

20/02 – In Gent moesten enkele artsen-psi-chiaters die in de gevangenis van Gent werken verschijnen voor de rechtbank in verband met de moord op een gevangene in 2003. De gevangene overleed toen aan gedwongen medicatie. De artsen moesten zich kort geleden nog voor een ander overlijden na medicatie in de gevangenis verantwoorden. Toen werden ze vrijgesproken.

21/02 – In de pers verschijnen twee artikels die de kameraden die op 8/02 een huiszoeking kregen aan het woord laten. De minister van Justitie geeft geen reactie.

22/02 – In het gesloten centrum van Vottem breekt een opstand uit. Een deel van de infrastructuur van het kamp wordt vernield. De opstandelingen worden in isolatie geplaatst en in de loop van de volgende dagen overgeplaatst

naar andere kampen.

27/02 – De flikken brengen de spullen van één kameraaddie tijdens de celdoorzoeking op 8/02 in beslag genomen werden terug en geven te kennen dat er geen verdere juridische gevolgen zullen zijn. Enkele weken later krijgen ook de anderen hun spullen terug.

Begin maart – In de omgeving van de gevangenis van Mons worden affiches geplakt tegen de folteringen in de gevangenissen, tegen de gevangenis en in solidariteit met alle opstandelingen in de Belgische gevangenissen.

Begin maart – Na de ontsnapping van een jongere uit de gesloten jeugdinstelling in Mol voert de directie een verstrenging van het regime door. De directie zegt dat het om een tijdelijke maatregel van drie maanden gaat.

2/03 – Tientallen gevangenen klimmen (volgens de cipiers uit protest tegen de nieuwe werkregeling) op de daken van de gevangenis van Lantin. De ordetroepen vallen onmiddellijk binnen. De gevangenen beslisten uiteindelijk zelf om van de daken te komen.

5/03 – In de gevangenis van Vorst leggen de cipiers enkele uren het werk neer omwille van de "onhygiënische werkomstandigheden."

5/03 – Gevangenen bezetten de binnenplaats van de gevangenis van Lantin en weigeren terug te keren naar hun cellen. Er breekt een kleine rel uit. De cipiers waren net in staking gegaan om hun 'solidariteit' te tonen met twee collega's die moeten verschijnen voor de rechtbank omdat ze in 2003 een gevangene gewurgd hebben.

6/03 – A.V., die enkele weken geleden verscheen voor de rechtbank van Mons met een oranje hemd 'Guantanamo's om de folteringen in de gevangenis aan te klagen, wordt veroordeeld tot 18 jaar voor gewapende overvallen. A.V. weigerde trouwens de zittingen bij te wonen.

7/03 – In de gevangenis van Oudenaarde maken twee gevangenen een einde aan hun leven. Ze worden zelfmoord door een cocktail van drugs en medicatie.

8/03 – De bouw van de nieuwe gevangenis in Dendermonde (aan de Gasthuisstraat/Galei-destraat, op site Oud Klooster) zal vervroegd worden en starten in 2009. De nieuwe gevangenis zal 400 mensen kunnen gijzelen. Daarenboven zal de oude gevangenis van Dendermonde niet gesloten maar gerenoveerd worden.

Op 1 februari traden de strafuitvoeringsrechtbanken in werking

Een valse hervorming

VOORBEREIDING OP DE STRIJD BIJ DE REDACTIES. Ik zal je vertellen over een mooi project en ik feliciteer de minister die haar besmeurd blazoën wilt opfleuren met deze pseudo-hervorming. Als je de minister moet geloven, is de Grote Avond gekomen! Misschien dat er zoals in Frankrijk in het begin wat meer vrijlatingen zullen zijn, maar met de tijd zullen we terugkeren naar dezelfde situatie als nu. In Frankrijk hebben we gezien dat er na de oprichting van commissies voor strafuitvoering er niet méér vrijlatingen zijn dan vroeger... integendeel. Niemand durft zijn borst natmaken voor een gevangene waarvan de zaak opschudding zou veroorzaken. Zoals gewoonlijk gaan de statistieken alleen maar over straffen van minder dan drie jaar; diegenen met lange straffen laten ze creperen.

In verschillende gevangenissen werd een uitleg over de nieuwe wet uitgedeeld. Openhartige lol bij de gevangenen: "Nog maar eens wat smeerlapperij die ze in ons gezicht smeren!" Al jarenlang zijn er geen voorwaardelijke vrijlatingen meer voor straffen tussen 3 en 10 jaar. Diegenen die nog wel voorwaardelijk vrijgelaten worden zijn bijna allemaal al aan het einde van hun straf. De gevangenen maken zich geen illusies: "Nog maar eens zullen het de moordenaars, de verkrachters en de aanranders zijn die buiten komen, maar wij, dieven en overvallers, wij niet!" Gevangenen die minderjarig waren toen ze opgepakt werden komen op het eind van hun straf buiten zonder enige structuur van resocialisering.

De Belgische gevangenissen. Ah! Geen opvoeders, geen enkele activiteit die de naam waard is. Activiteiten worden afgewezen door de fascistoïde cipiersbonden, geen opleidingen, geen werk. Langgestraften brengen 23u op 24 door in hun cel, wroeten in hun bed, kijken naar de TV, masturberen zich. Dat is de realiteit van de omstandigheden in de gevangenissen. En dan nog durven de nazi's van de penitentiaire administratie beweren dat de wet Dupont hun werk hindert. Het is alsof de verpleegsters dezelfde rechten vragen als de zieken.

Een echte hervorming zou, zoals in de rest van de Europese landen, strafverkortingen invoeren.

Een raar land waar al maandenlang opstanden plaatsvinden en de minister niet reageert. Het kan haar geen barst schelen; alleen repressie interesseert haar. De redenen wil ze niet weten. De gehoorzame pers hoort alleen maar de cipiers, nooit de gevangenen. Zoals in Mons, waar de medeplichtige pers deed geloven dat de opstand begonnen was omwille van alcohol en drugs, terwijl de alcohol en drugs zich eerder aan de kant van de cipiers bevinden en de opstand vertrokken was als een reactie op de aanhoudende folteringen en afranselingen.

Deze hervorming is niets meer dan wat wind om de publieke opinie tevreden te stellen. Maar u geen zorgen, brave burgers, de gevangenen zullen de dag na hun veroordeling niet vrijkomen zoals de pers doet geloven.

Nooit één zin over de sociale oorzaken van de kleine delinquentie; namelijk het kapitalisme, de miserie en de precariteit. Nooit een zin van de minister over de kwestie in Mons, niets. Ook de pers heeft de zaak doodgezwegen, de folteraars hebben nog geen maand in de gevangenis gezeten. Deze minuscule hervorming van mevrouw kan de gevangenen geen barst schelen. Hoe kan je in een maatschappij die zo getekend is door ongelijkheid praten over resocialisering terwijl de rijken zich alsmaar meer verrijken en de armen alsmaar armer worden?

Een Ringolevio
maart 2007

Bericht aan de rebellen in de Belgische gevangenis

Ik heb mijn moed teruggevonden. Ik ben rebel geworden. Onze gevechtsterreinen zijn talrijk en uitgestrekt. Een groot deel van onze groep zit in de Belgische gevangenis.

Weet dat wij rebellen een minderheid zijn in deze strijd, maar dat we vastberaden zijn. Ook al zijn de aantallen in hun voordeel, nooit zullen we onze hoofden buigen. Hun gunsten van verlof of voorwaardelijke vrijlating kunnen me niet verleiden, ik voel me vrij in deze strijd.

Via Uitbraak wil ik graag alle gevangenen, van Arlon tot Doornik, groeten. Wij zijn er altijd klaar voor om de cellen, de binnenplaatsen,... plat te branden. De momenten doen er niet veel toe, moge de aangerichte schade hen doen nadenken. Lang leve de anarchie, Onkelinx.

Via deze weg hoop ik dat ook jullie de mooie momenten die wij hier gedeeld hebben voelen en leven. We zullen de strijd niet staken.

Moed en kracht voor allen!

Een Ringolêvio uit Lantin
januari 2007

12/03 – Elf mensen zonder papieren ontsnappen uit het deportatiekamp van Vottem.

14/03 – Twee jongeren worden door de rechtbank veroordeeld tot respectievelijk 3 jaar en 40 maanden effectieve celstraf omdat ze in 2006 het Atheneum in Verviers in brand staken. De gebouwen leden meer dan 3 miljoen schade. De jongeren verklaarden dat de school racistisch was.

15/03 – Er zitten officieel meer dan 10 000 mensen vast in de Belgische gevangenis. In de Brusselse gevangenis spreekt men van een overbevolking van 39 %, in de rest van het land overstijgt het aantal gevangenen de plaatsen met gemiddeld 20 %.

19/03 – De Belgische en Marokkaanse Staat sluiten een akkoord over de deportatie van gevangenen met de Marokkaanse nationaliteit naar Marokko. Het lijkt geen twijfel dat België daarvoor in ruil verschillende andere zaken heeft aangeboden (handelsakkoorden, bilaterale samenwerkingen,...). Onkelinx zei dat er op korte termijn 60 gevangenen kunnen gedeporteerd worden. Het gaat hier voor alle duidelijkheid niet over 'vrijwillige terugkeer' maar over gedwongen deportatie.

21/03 – De jonge vrouw die met een kameraad een reeks overvallen en hold-ups pleegde in Gent en omstreken (2005-2006) en daarna ontkomen was naar Algerije, wordt veroordeeld tot 8 jaar effectieve celstraf omdat ze "vijf maanden lang heeft bijgedragen tot het onveiligheidsgevoel bij de burger."

23/03 – De Zwitser Frederich B. springt doorheen een raam vanop de tweede verdieping van de gevangenis van Dendermonde. De man is op slag dood. Enkele dagen daarvoor werd hij aangehouden voor een woninginbraak.

24/03 – Minister Vervotte van de Vlaamse regering kent extra 'trajectbegeleiders' toe aan het gevangeniswezen. Deze trajectbegeleiders van ondermeer de VDAB moeten gevangenen zogezegd 'op het rechte pad' krijgen door hen onder te dompelen in een gevangenschap zonder tralies.

27/03 – Een gevangene die buiten was door penitentiair verlof keert niet terug naar de gevangenis van Oudenaarde.

29/03 – Een beklagde ontruikt zich

Stadswacht in Leuven aangepakt

WE LEVEN IN EEN CONTROLEMAATSCHAPPIJ... Camera's houden al onze bewegingen in het oog; op straat, op café, bij de bakker... Flikkenpatrouilles besluipen ons of rijden opzichtig rond en telkens bestaat de kans op een vernederende fysieke controle. We lopen allemaal rond met een chip waarop gegevens staan die de repressie tegen ons kan gebruiken (het zal niet lang meer duren eer die chip in ons lichaam ingeplant wordt). Terwijl diegenen die geen chip hebben, worden opgesloten en gedeporteerd. Wie afwijkt van de voorgeschreven levensloop wordt gegijzeld in de totale controle van de gevangenis met haar kampbewakers of wordt onderworpen aan de normen en regels van sociaal assistenten, VDAB-medewerkers, psychiaters...

Al deze hele of halve staatsapparaten dienen om mensen in het gareel te houden, hun gareel dat hun belangen moet dienen. Het gamma aan ingebouwde mechanismen dat de controle moet garanderen, is dan ook oneindig. Zo ook het aantal mensen dat hier elke dag aan meewerkt en dus deze controle mogelijk maakt.

Het fenomeen 'stadswacht' (de paars uitgeslagen smurfen die de leuvense straten onveilig maken op zoek naar afwijkend gedrag) noodzaakt toch wel onze aandacht. De stadswacht is ontstaan met als doel langdurig werklozen (mensen waarvan ze er niet in slagen om ze te veroordelen tot loonarbeid en die dus buiten het gareel vallen) 'zinvol' werk te geven. Zo gebruikt de staat hen als pionnen in een controleorgaan dat dient om de strijd op te voeren tegen diegenen die gedrag vertonen dat niet binnen hun lijntjes past. Toch slim gezien; mensen die buiten het gareel vallen, recupereren en inzetten tegen mensen in hetzelfde schuitje. Een proper staaltje recyclage, nee?

Genoeg redenen om de ramen en deuren van de Leuvense stadswacht dicht te timmeren. Dat ze maar in hun kot blijven, we hoeven geen extra flikken in onze straten...

aan zijn bewakers terwijl hij moet verschijnen voor de rechtbank in Kortrijk. Hij springt door het raam en zet het op een lopen. Een beetje later wordt hij terug ingerekend.

29/03 – Onkelinx kondigt aan dat de reconversie van de militaire kazerne in Wolfstee tot een half-open gevangenis ten vroegste in het voorjaar van 2009 zal beginnen.

29/03 – Twee individuen proberen binnen te dringen in de gevangenis van Andenne. Ze moeten op de vlucht slaan omwille van loeiende sirenes en alarmen.

30/03 – In Antwerpen gaat de politie vijftig extra kleurencamera's plaatsen in de probleebuurt.

31/03 – In Antwerpen wordt een voortvluchtige die in augustus 2006 samen met 28 anderen ontsnapte uit de gevangenis van Dendermonde opgepakt en terug opgesloten. Er zijn nog tien ontsnapten voortvluchtig.

Op 18 oktober 2006 brak er een opstand uit in het isolatiecomplex van Lantin. Tientallen gevangenen bewapenden zich met ijzeren staven en bezetten de binnenplaats. De hele U-blok werd kort en klein geslagen. De U-blok is een zwaarbeveiligd isolatiecomplex, een gevangenis binnen de gevangenis.

In België zijn er twee 'echte' isolatiecomplexen: één in het penitentiair complex in Brugge en één in Lantin. De verwoesting van de U-blok kan dan ook terecht gezien worden als een belangrijke stap vooruit in de strijd tegen de gevangenis.

Hieronder plaatsen we uittreksels uit een getuigenis van een opstandeling uit Lantin. Tientallen gevangenen werden na de opstand veroordeeld tot maandenlange isolatie en werden verspreid over verschillende gevangenissen in België.

Over de verwoesting van het isolatiecomplex in Lantin...

AAN DE OPSTAND IN LANTIN ging een lange periode van strijd vooraf. Een maand lang werden er op drie secties zware vernielingen aangericht. Tafels, TV's, tegels, cellen, doorgeefluiken en tralies moesten eraan geloven. Uiteindelijk waren er meer dan 150 flikken voor nodig om ons te stoppen.

Na tussen de 6 en 19 dagen naakt opgesloten gezeten te hebben in de strafcellen werden we ondergebracht in de cellen van de U-blok. Deze afdeling is één van de strengste en zwaarste in België, net zoals die van Brugge. Toen zijn mijn kameraden en ik ontploft. Op één nacht hebben we 10 van de 12 cellen verwoest: ramen, WC's, tegels, lampen, toezichtsluikje, kasten,... alles, zonder uitzondering. Zelfs het oogje waardoor ze in de cel kunnen gluren en de tralies konden we vernietigen.

Om ons te stoppen, kon de directie niet anders dan ons allemaal over te plaatsen. Alleen de twee die hun cel niet verwoest hadden bleven; we hebben hun keuze gerespecteerd omdat zij al op andere plekken gevochten hadden, ondermeer in Ittre, St-Hubert en Mons. Daarenboven hadden ze al 5 maanden isolatie opgelegd gekregen plus nog 3 maanden extra. Dankzij onze strijd is de fascistoïde bende cipiers van de U-blok trouwens overgeplaatst naar andere gevangenissen.

Na de opstand van 18 oktober 2006 waar ongeveer 50 gevangenen aan deelnamen, werden 7 of 8 kameraden gevisieerd als aanstokers. 40 anderen werden gestraft met 1 maand strikt celregime (RCS, Régime Cellulaire Strict).

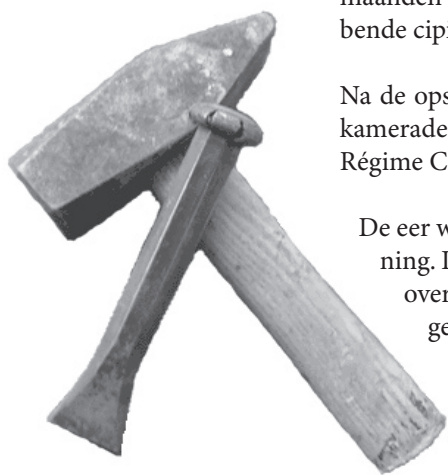
De eer was aan ons om de beruchte U-blok te verwoesten. En geloof me, dat is een echte overwinning. Ik denk dat velen die hier voor ons gezeten hebben dolgelukkig zullen zijn als ze het nieuws over de verwoesting horen. Laten we allen samen, met de andere opstandelingen in andere gevangenissen, deze overwinning vieren. Toen we in de strafcel zaten, gaf het nieuws over de opstand in Ittre [29 oktober 2006] ons veel moed. Met vier hebben we 18 dagen in de strafcel gezeten als reactie op ons verzet tegen onze bestraffing.

Ik wil jullie er nog op attent maken dat de cipiers op geen enkel moment zin durfden interveniëren. Tegenover onze vastberadenheid had niemand van hen de nodige moed, ook al stonden er 150 flikken achter hen.

DE GEVANGENIS VAN LANTIN IS VANDAAG EEN HALVE RUïne.

Aan mijn lieve vrienden: wij blijven doorvechten naargelang onze mogelijkheden. Laat het weten aan allen. Laat ons allemaal solidair en vastberaden blijven!

Een Ringolêvio uit Lantin
december 2006

Duitsland

Situatie van José Delgado in de gevangenis van Rheinbach

Begin maart werd er hasj gevonden bij José. Als straf krijgt hij gedurende 3 maanden enkel bezoek via glas. Deze maatregel past in een hele reeks van pesterijen (bijv: sinds begin maart hebben ze hem opeens 10 euro per maand minder beginnen geven, nu moet hij rondkomen met 40 € per maand, ze geven hem geen toestemming om Duitse lessen te volgen, etc.). De gevangenisdirectie verwacht dat hij een modelgevangene is die braaf doet wat hem bevolen wordt. José wordt nu gelabeld als “lastige gevangene” omdat hij weigert te werken en dankbaar te zijn voor de “gunsten” van de cipiers. Hij krijgt nog steeds zijn CD's en boeken niet, omdat hij weigert er aanvraag voor te doen. Hij staat erop dat die dingen zijn rechten zijn, en geen gunsten waarvoor hij moet smeken. José houdt zijn hoofd rechtop en dat wordt hem betaald gezet!

Daarnaast loopt er een uitwijzingsbevel naar Spanje tegen hem. Het is nog niet duidelijk of hij nu zijn straf zal uitzitten in Duitsland of in Spanje en hoeveel hij daar nu juist nog heeft staan. Hij moet in Spanje nog een straf uitzitten omdat hij daar gevlucht was. De rechter in Rheinbach vroeg hem waarom hij uit de Spaanse cel was gaan lopen terwijl hij daar nog “slechts” 2 jaar te zitten had. José vertelde over de harde omstandigheden in de Spaanse gevangenissen en antwoordde dat hij bovendien liever in de zon zat dan in de cel! Een gevoel dat we helemaal kunnen beamen...

We zijn solidair met het dagelijkse verzet van José!
Sterkte kameraad

Italië

Anarchist gearresteerd in Teramo

In de nacht van 30 op 31 maart 2007 werd Gianluigi di Bonaventura, een anarchistische kameraad, gearresteerd in Teramo (Italië).

Hij wordt beschuldigd van een brandstichting en van illegale wapendracht. Zijn woonplek werd onmiddellijk doorzocht en enkele dagen later bevestigde de rechtbank zijn verdere aanhouding.

Gianluigi werd opgesloten in de gevangenis van Teramo.

[Gepubliceerd op www.inform-azione.net op 4 april 2007]

Griekenland

Anarchisten in hongerstaking vrijgelaten

Na zeventig dagen hongerstaking werden de drie anarchistes Tarasios Zantorozni, Gerasimos Kyriakopoulos en K. Katsadouras uit Griekenland die gearresteerd werden na de rellen tijdens het Europees Sociaal Forum in Athene op 6 mei 2006 vrijgelaten nog voor hun proces begonnen was.

Ze werden op voorwaarden vrijgelaten. Het is nog niet bekend wanneer hun proces zal plaatsvinden.

De vrijlating vindt zonder twijfel haar grond in de uitbreiding van de solidariteit en de strijd die de anarchistische en anti-autoritaire beweging heeft doorgezet vanaf het moment dat Tarasios in hongerstaking ging.

Een overzicht van de strijd om hun vrijlating en de solidariteit vind je in de vorige Uitbraak (nummer 6).

Spanje

Twee jaar gevangenis voor solidariteitsactie

Mireia R.P. werd onlangs veroordeeld omwille van solidariteitsacties. Ze werd op 18 augustus 2005 betrapt toen ze de ingangen van metro van Barcelona aan het saboteren was. De actie vond plaats in solidariteit met drie jongeren uit de wijk Gracia die door de politie gefolterd waren na een aanval met molotovs op het politiekantoor in Gracia.

De solidariteitsactie was een gecoördineerde sabotage. Volgens de rechter en de woordvoerder van de metro werd er “*wijdverspreide openbare chaos*” veroorzaakt.

Mireia R.P. werd veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf en een boete van 1600 euro.

[Uit: 325, *anti-prison, insurrection, autonomy*, nummer 4, april 2007]

Kroniek

begin april – “Twee Nederlandse banken in Berchem en Deurne werden aangevallen in solidariteit met onze kameraad NN. De ruiten van zowel het kantoor van de Van Lanschot Bankiers als de ING bank werden vernield. Alle gevangenen vrij, vernietig alle gevangenen. Enkele NN.”

30/03 – Voor het kantoor van de Vreemdelingenpolitie in Amsterdam wordt een picket gehouden. Om 12u had de politie het kantoor zelf al gesloten. Er worden pamfletten uitgedeeld aan voorbijgangers, in solidariteit met NN en met alle andere anonieme gevangenen van de Staat, met of zonder papieren.

29/03 – “In de nacht van 29 op 30 maart is het kantoor van de vreemdelingenpolitie op het Limosterrein in Nijmegen opgevolgd met de volgende leuzen: “touch one, touch all” en “solidariteit met geïlegaliseerden en gevangenen in strijd”. De verfbeurt had de smeris nog te goed vanwege het tot op heden vasthouden in vreemdelingendetentie van onze kameraad die weigert zijn personalia prijs te geven. In solidariteit, NN.”

27/03 – “Wij hebben in de nacht van dinsdag 27 maart het Nederlands consulaat in Gent aangevallen. Kapotte ruiten spreken luider dan woorden. De Nederlandse Staat is verantwoordelijk voor de opsluiting van onze kameraad NN. Zijn haat voor dit systeem is niet te breken, net zoals de onze. We eisen zijn vrijlating! Solidariteit is een wapen! Enkele solidairen.”

24/03 – Lawaaidemonstratie aan de gevangenis Alphen aan de Rijn in solidariteit met Roberto Catrino Lopez die daar gesloten zit, met NN en met alle andere gevangenen in strijd. Enkele uren later lawaaidemonstratie aan de gevangenisboot in Rotterdam (waar papierlozen opgesloten worden). Eén persoon wordt een uur opgepakt omdat hij zijn identiteit niet wilde geven bij een banale autocontrole. De kameraden zijn toen naar het politiekantoor gegaan en lawaai blijven maken tot hij werd vrijgelaten. Weer enkele uren later lawaaidemonstratie aan de nieuwe gevangenis De Schie, waar NN opgesloten zit. De flikken weten het niet meer en grijpen naar de wapenstokken. Na een half uur verlaten de kameraden het terrein aan de gevangenis.

Amsterdamse anarchist in de buik van het monster Vrijheid voor NN !

Een Amsterdamse anarchist, die weigert zijn naam te geven, zit sinds 5 maart in vreemdelingenbewaring. Justitie probeert nu na het uitzitten van zijn straf hem nogmaals te straffen door hem – als principiële NN-er – in vreemdelingendetentie op te sluiten en hem te dreigen met een ‘ongewenste-vreemdeling verklaring’.

Op 22 januari 2007 werd onze vriend en mede-activist opgepakt op verdenking van een poging tot het in brand steken van een politiebuis. Hij werd hiervoor op 2 februari veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 6 weken. Op 5 maart zou hij vrij komen. Dit gebeurde echter niet. Sinds zijn arrestatie heeft onze vriend geweigerd een verklaring af te leggen en zijn naam op te geven. Hij wil op geen enkele manier meewerken aan zijn veroordeling, noch heeft hij enige behoefte zich tegenover het repressieapparaat te rechtvaardigen. Juist vanwege die recalcitrante houding werd hij 5 maart, nog voor zijn in vrijheidsstelling opgehaald door de vreemdelingendienst van de politie Amsterdam. Hem werd medegedeeld dat er een verdenking van onrechtmatig verblijf in Nederland bestond en dat hij in vreemdelingenbewaring zou worden gesteld. Na enkele dagen werd hij vanuit Amsterdam overgeplaatst naar Kamp Zeist te Soesterberg. Op vrijdag 16 maart 2007 hebben wij opgeroepen de directie van Kamp Zeist te faxen en bellen om onze woede te uiten over het feit dat onze vriend daar werd vastgehouden. Het was geen toeval dat wij die dag hebben opgeroepen tot deze fax- en belactie, gezien het feit dat in de ochtend in Den Haag het eerste beroep tegen de oplegging van de vreemdelingenbewaring diende.

Tijdens de actiedag werd onze kameraad ineens overgeplaatst naar de zogenaamde ‘bajesboten’ in Rotterdam. Hij vertelde ons dat het leven op de Bajesboten zwaar is. Het is er overbevolkt en de gangen tussen de cellen (die meer op kooien lijken) zijn zo smal dat je niet eens iemand kan passeren zonder dat je jezelf tegen het gaas aandrukt. Ook zijn er geen voorzieningen binnen voor recreatie, simpelweg omdat er geen ruimte voor is. Tevens zijn bij binnenkomst aldaar pen en papier van onze vriend afgepakt. De mensen die opgesloten zitten in de bajesboten waren erg behulpzaam, zo vertelden ze hem bijvoorbeeld welke bewakers gevaarlijk zijn en hoe je het leven met uiterst beperkte middelen een beetje dragelijker kan maken. De verhalen die onze vriend te horen kreeg waren stuk voor stuk schokkend. Toch willen mensen die binnen zitten deze verhalen niet naar buiten brengen, omdat men bang is voor represailles. Tijdens zijn verblijf op de boot heeft een informant geprobeerd de naam van onze vriend te achterhalen. Gelukkig trapt hij hier niet in en bleef hij zwijgen in alle talen.

De rechter heeft op 19 maart geoordeeld dat de bewaring dient te worden opgeheven, nu met ‘aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid’ kan worden aangenomen dat onze vriend Nederlander is. Toen we hem echter opwachttten bij de gevangenis, bereikte ons het bericht dat de IND (immigratie- en naturalisatiedienst) druk bezig was de vrijlating tegen te houden. In principe moet binnen 6 uur na de uitspraak van de rechter gevolg aan deze uitspraak worden gegeven, dus binnen 6 uur had onze vriend vrijgelaten moeten worden. Dit had de IND alleen tegen kunnen houden door het indienen van een verzoek om voorlopige voorziening. Dit houdt in dat er tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag hoger beroep wordt aangetekend bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, en dat de IND met het aanvragen van een voorlopige voorziening probeert te bewerkstelligen dat onze vriend vast moet blijven zitten totdat op dit hoger beroep beslist is. Ondanks het feit dat de 6 uren na het bekend worden van de uitspraak van de rechtbank Den Haag reeds lang waren verstreken, heeft de IND de vrijlating alsnog kunnen dwarsbomen. De bestuursrechter van de Raad van State heeft immers het verzoek in behandeling genomen.

Kroniek

Ook heeft de IND besloten onze kameraad "ongewenst te verklaren". Dit houdt in dat als hij vrij zou komen, hij voor een periode van minimaal 5 jaar niet meer in Nederland mag verblijven.

Tijdens een bezoek op 23 maart vertelde hij al dat hij had gehoord dat hij op transport zou gaan, maar nog geen idee had waar naar toe. In Amsterdam is onze vriend vervolgens twee uur lang verhoord door de vreemdelingenpolitie, die alles op alles heeft gezet om hem te breken. Dit gebeurde met methoden variërend van het aloude 'good cop-bad cop' spelletje tot pure intimidatie en bedreiging. Zo werd hem gezegd "je bent een terrorist en als je niet in Nederland vast zou zitten dan had je ik je binnen 15 minuten je naam laten zeggen". Ook werd hij de hele tijd uitgescholden en vernederd.

Al zijn post is gekopieerd en zorgvuldig nageplozen. Ook zijn foto's die mensen hadden opgestuurd op tafel gelegd en als er bijvoorbeeld er een vrouw op stond werd gezegd "is dit je vriendin, klootzak" en "we gaan haar oppakken en zij gaat lekker wel je naam vertellen, wij weten hoe dat moet". Alle telefoonnummers die hij heeft gebeld zijn verzameld en er is gedreigd bij vrienden invallen te doen en hen op te pakken.

Na dit verhoor is onze vriend dus niet teruggekeerd naar de Bajesboten. Hij is, volgens iemand van de afdeling bevolking opnieuw overgeplaatst "om de rust en orde op de boot te behouden". Nu zit hij in de reguliere hypermoderne gevangenis De Schie in Rotterdam.

Met het feit dat hij de hele tijd wordt overgeplaatst laat het staatsapparaat duidelijk zien dat alles voor iedereen die zich verzet in de bajes zo moeilijk mogelijk wordt gemaakt. Dit geldt niet alleen voor hem, maar ook voor de mensen buiten die hem ondersteunen. Iedere keer dat hij is overgeplaatst is hij post kwijt geraakt of notities met telefoonnummers, namen en geboortedata van mensen die op bezoek willen komen. Hij kan geen band opbouwen met andere gevangenen, en telkens loopt hij bezoek mis. Het duurt namelijk vanwege de bureaucratische rompslomp bijna een week om bezoek aan te kunnen melden en te kunnen ontvangen. Het is duidelijk dat justitie de carrousel-methode op hem toepast, een methode die gebruikelijk is in een land als Spanje, maar in Nederland enigszins in ongebruik was geraakt. Rebellerende gevangenen worden van hot naar her gestuurd, met het doel hen moreel en fysiek te breken.

Dit hele circus toont aan dat het justitiële apparaat in staat is regels en wetten in haar voordeel aan te wenden. Een ieder, legaal of illegaal, die zich daartegen verzet, op welke manier dan ook, zal moeten lijden onder deze bureaucratische willekeur. Dit zal echter ons verzet tegen de zogenaamde democratische rechtsstaat, waarin duidelijk niet alle rechten voor iedereen in gelijke mate gelden, alleen maar versterken.

Uit je solidariteit met alle mensen zonder papieren! Aan alle activisten die zich verzetten tegen het Nederlandse vreemdelingenbeleid en Fort Europa: onze strijd blijft doorgaan, hoe dan ook!

Wees solidair, en steun onze kameraad !!! Kom in actie en uit je woede !!!

Anarchist Black Cross Amsterdam
26 maart 2007

[Delen van deze tekst werden in België als pamflet verspreid]

De foto's zijn opeenvolgend van de gevangenis, van de bajesboot, van de actie voor het huis van de burgemeester van Amsterdam en de betoging doorheen Amsterdam

23/03 – Betoging in Amsterdam in solidariteit met NN en tegen alle deportaties en asielkampen. De rumoerige betoging trekt langs de woning van burgemeester Cohen. Er werden pamfletten uitgedeeld en fakkels aangestoken.

22/03 – NN wordt overgeplaatst naar De Schie in Rotterdam.

19/03 – Een rechter verklaart dat NN vrijgelaten moet worden aangezien hij naar "alle waarschijnlijkheid Nederlander is." De openbare aanklager gaat daartegen in beroep.

16/03 – NN wordt overgeplaatst naar de gevangenisboot in Rotterdam. Hij schrijft hierover: "Het is er overbevolkt en de gangen tussen de cellen (die meer op kooien lijken) zijn zo smal dat je niet eens iemand kan passeren zonder dat je jezelf tegen het gaas aandrukt. Ook zijn er geen voorzieningen binnen voor recreatie, simpelweg omdat er geen ruimte voor is."

8/03 – NN wordt overgeplaatst naar Kamp Zeist.

5/03 – NN wordt overgeplaatst naar Meer en Vaart in Osdorp.

2/02 – NN wordt veroordeeld tot 6 weken onmiddellijke gevangenisstraf en opgelost in de gevangenis van Amsterdam (Havenstraat). Op alle manieren wordt zijn correspondentie bemoeilijkt, wordt hij afgedreigd om z'n identiteit te geven, worden mensen die hem communiceren, hem willen bezoeken, bedreigd met huiszoekingen en arrestaties.

22/01 – NN wordt opgepakt op verdenking van poging om een politiebus in brand te steken. Hij weigert een verklaring af te leggen en zijn identiteit te geven. Hij geeft te kennen op geen enkele manier mee te willen werken aan zijn veroordeling.

Thomas Meyer-Falk is een antifascist, die in de kerkers van de Bruchsal gevangenis een straf van 12 jaar uitzit voor een bankoverval. Deze straf werd recentelijk nog opgetrokken met ruim 3 jaar, voor vermeende (schriftelijke!) bedreiging en belediging van een aantal politici en rechters. Omwille van zijn politieke ideeën en engagement wordt hij onder extreme omstandigheden vastgehouden. Hij zit nu al 10 jaar in isolatie en ervaart geregeld extra restricties zoals dagelijkse fouille en celdoorzoeking, ontzeggen van radio, blokkeren of inbeslagname van post,...

Tien jaar gevangenis - in de 'grot'

*Stel je een aantal mensen voor in een onderaardse, gro-
tachtige woning, met een naar het daglicht toegekeerde
ingang langs de volle breedte van de grot. Zij zijn daar
van jongs af aan opgesloten, aan handen en voeten en
aan hun nek geboeid, zodat zij daar moeten blijven*

TERUGBLIK- OKTOBER 1996, rond 5.30 uur in de morgen, een koele herfstdag ontwaakt langzaam... Twee, misschien drie dozijn gemaskerde gedaanten rennen bijna geluidloos de Savings' Bank binnen. Eén hanteert een videocamera terwijl een ander roept: "op jullie knieën, op jullie knieën!" - en vooraleer ik tot drie kan tellen, lig ik op de grond, mijn handen en voeten gedraaid en een dokter die over me heen leunt. Hij vraagt: "Ben je in orde? Is er iets verkeerd met jou?" en ik denk nog steeds dat hij een gevoel voor humor moet hebben, maar waarschijnlijk doet hij enkel zijn job. In plaats van fondsen er financiering van een waaier aan politieke projecten, mondt een 14 uur durende gijzelname uit in een lange gevangenisstraf.

*... en alleen recht voor zich uit kunnen kijken, want
door die boeien zijn zij niet in staat zich om te draaien.
Verder is er licht van een vuur dat hoog en ver boven
hen brandt...*

Na 10 jaar van detentie, waarvan ik het grootste deel in isolatie heb doorgebracht, wil ik een balans opmaken.

De Straf

De hele bedoeling van het straffen in de burgerlijke maatschappij is, als je het gevestigde commentaar in het strafwetboek volgt, het verhinderen van criminele overtredingen, zij het door de gestraften of door de nog niet tot wroeging gekomen individuen. Daarnaast zou de straf een vergelding zijn voor het onrecht dat is aangedaan. De strafwet ziet als doel van het strafwetsysteem zowel de rehabilitatie als de bescherming van het volk. De veroordeelde zou in staat moeten zijn te leven op een sociaal verantwoorde manier, vrij van misdaad. De strafuitvoeringswetten ziet

de taken van de uitvoering van de straffen los van de bescherming van het volk door 'resocialisering'. De gevangene moet in de toekomst in staat wor-

den geacht een leven te leiden met sociale verantwoordelijkheid zonder misdaden te plegen.

Gerechtshoven in Heilbronn en Karlsruhe veroordeelden me tijdens verschillende berechtingen tot 16 jaar 9 maanden en 3 weken gevangenisstraf - uit te zitten tot 2013. Aangezien ik een grote potentiële bedreiging vorm voor de maatschappij, werd nadien een preventieve opsluiting geregeld. Dit begint vanaf 2013 en zal duren zolang het de wet belieft. Preventieve opsluiting (Sicherungsverwahrung - SV) wordt ook uitgevoerd in de gevangenis en kan levenslang duren, voor zolang dat de experts en het gerechtshof het juist achten voor diegene in verzekerde bewaring. Op dit moment vallen er geen vrouwen onder preventieve opsluiting.

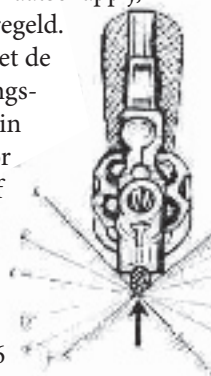
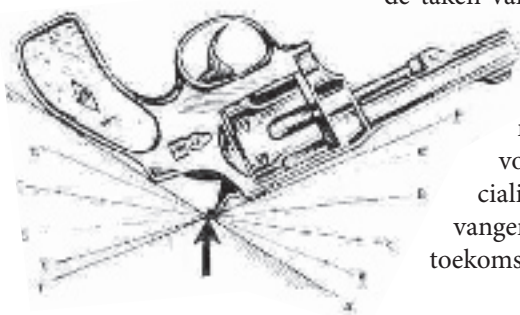
Voor de bankoverval kreeg ik 11 jaar en 6 maanden, gevolgd door een preventieve opsluiting van onbepaalde duur, sinds verschillende politici van de SPD (Sociaal-Democraten), CDU (Christen-Democraten), CSU (Christelijke Sociale Unie) net zoals wetsdienaren zich beledigd voelden door mijn brieven.

Kan iemand begrijpen dat ik niet bereid ben deze 17 jaar en de mogelijke levenslange preventieve detentie uit te zitten zonder me ertegen te verzetten? Het straffen in deze maatschappij is een instrument voor discipline en maakt deel uit van de heersende klasse. Natuurlijk geloof ik in een leven met sociale verantwoordelijkheid, zoals het gesteld wordt in het strafwetboek, maar mijn opvatting over een samenleving verschilt fundamenteel van de heersende kapitalistische maatschappij.

*...Hebben zulke mensen om te beginnen van zichzelf of
van elkaar ooit iets anders gezien dan de schaduwen
die door het vuur op de tegenover hen leggende wand
van de grot worden geworden? Nee, dat kan niet, als zij
inderdaad gedwongen zijn hun hele leven hun hoofd
onbeweeglijk te houden...*

De gevangenis

Gevangenen die een gevaar vormen voor de orde en de veiligheid van het instituut mogen volgens de wet in afzondering (d.i. 24 uur per dag in eenzaamheid) gehouden worden. Van 1996 tot 1998 zat ik in isolatie in Stammheim en sindsdien in Bruchsal (met twee onderbrekingen: 1998 in Straubing en in 2002 weer in Stammheim). Sinds mei 2006 kan ik 6 à 7 andere "gevaarlijke" gevangenen ontmoeten tijdens de wandeling van een uur. Veel lezen en schrijven - dag in, dag uit, jaar na jaar. Zo breng ik mijn tijd door...

Dus als zij in staat zouden zijn met elkaar te praten, zouden ze ongetwijfeld denken dat ze praten over de dingen die ze op de muur zagen.

Nog steeds in de Gevangenis

Er is B die regelmatig antipsychotische medicatie krijgt. T die met zijn 1.82m amper 60kg weegt. Of OE die zich elke dag een uur van zijn tv onttrekt om tijdens de wandeling sigarettenpeuken van de grond te rapen zodat hij iets te roken heeft. We zijn echt wel een handvol "gevaarlijke" gevangenen.

Ik zal niets zeggen over de soms meer soms minder subtiële vernederingen, mishandelingen, "speciale" incidenten. Wie meer voorbeelden wil weten en lezen over het alledaagse leven in de gevangenis kan mijn webpagina bekijken (<http://www.freedom-for-thomas.de>).

Gevangenen die vastbesloten zijn te vechten voor hun vrijheid worden snel als een gevaar beschouwt voor het gevangenisstelsel, omdat zo'n systeem overleeft dankzij de stille overeenkomst tussen gedetineerden en beampten, naargelang dat de eerstgenoemden hun omstandigheden aanvaarden. Diegenen die deze overeenkomst niet aanvaarden en die niet bereid zijn dagenlang naar de muren te staren en de schaduwen van vrijheid te zien als compensatie voor de realiteit zullen bijna zonder uitzondering in afzondering eindigen. Met als enige reden om te voorkomen dat zulke gevangenen –zogezegd– hun medegevangenen kunnen aanstoken.

Stel je nu eens hun genezing voor, hun bevrijding uit die gevangenis van onwetendheid. Hoe zou die toegaan als hun in het werkelijke leven het volgende overkwam? Wanneer iemand werd losgemaakt en gedwongen plotseling op te staan, zijn hoofd om te draaien, te lopen en naar het licht te kijken - en al die handelingen zouden hem pijn doen en hij zou door de schittering niet in staat zijn de voorwerpen te onderscheiden waarvan hij tot dusverre de schaduwen had gezien...

Het gevangenschap

Helaas zijn er teveel gevangenen die na jarenlange detentie niet in staat zijn te functioneren nadat ze zijn vrijgelaten en falen om nog maar de eenvoudigste taken uit te voeren. Ik denk aan Z. We zaten in aanpalende cellen in 2002 in Stammheim en konden enkel communiceren via het raam. Hij heeft de helft van zijn leven tussen vier muren doorgebracht (tehuis, jeugdgevangenis, gevangenis) en na een paar dagen in vrijheid te hebben doorgebracht –hij had zijn veroordeling volledig uitgezeten– werd hij terug aangehouden en opgesloten. Hij vertelde me hoe hij voor een wandeling de stad was ingetrokken en dat een koppel hem vroeg hen te fotograferen. De digitale camera die hij kreeg toegestopt overweldigde hem. Hij had geen idee waar dat ding voor diende. Op het eerste zicht een onbeduidendheid en zeker noch een verklaring noch een poging tot excuus voor zijn hervallen, doch weer een stukje van de puzzel.

De prijs om zichzelf van de ketens tijdens de gevangenschap te bevrijden kan in sommige gevallen hoog zijn, maar de wereldwijde gevangenisstrijd –zoals in Spanje of Noord/Zuid-Amerika getuigd van het feit dat het verlangen naar vrijheid niet uitgeroeid kan worden.

Zelf zal ik vrijheid van bewegen ontzegd worden voor een niet nader bepaalde tijd. Ik heb dat nooit aanvaard en zal dat ook nooit aanvaarden.

Zelfs tien jaar eenzame opsluiting hebben mijn overtuigingen geen iota veranderd. De verzekerde bewaring is niet onoverkomelijk zolang ik in staat ben solidariteit te ervaren van buiten. Soms werd ik razend door verwijten van buitenaf. Door de jaren heen werd ik er soms van beschuldigd martelaar te spelen en raadde men mij aan met de rechterlijke macht samen te werken om mijn omstandigheden te verzachten.

Op zo'n momenten moet ik geduldig zijn.

Vrijheid wordt niet gegeven – je moet het nemen !

Thomas Meyer-Falk
vanuit de gevangenis van Bruchsal, Duitsland

PS. Diegenen die zich afvragen van waar die literaire fragmenten komen; het zijn citaten uit Plato's 'De Allegorie van de Grot' (De Republiek, boek 7, 514-520). Deze symbolische taal verwijst ook naar gevangenen.

Solidariteit is een wapen

VRIJHEID VOOR THOMAS-MEYER FALK

Thomas Meyer-Falk is een antifascistische skinhead, die in de kerkers van de Bruchsal gevangenis een straf van 12 jaar uitzit voor een bankoverval. Deze straf werd recentelijk nog opgetrokken met ruim 3 jaar, voor vermeende (schriftelijke!) bedreiging en belediging van een aantal politici en rechters. Omwille van zijn politieke ideeën en engagement wordt hij onder extreme omstandigheden vastgehouden. Hij zit nu bijna 10 jaar in isolatie en ervaart geregeld extra restricties zoals dagelijkse fouille en celdoorzoeking, ontzeggen van radio, blokkeren of inbeslagname van post,...

Thomas zal sowieso tot 2013 in de cel blijven en zijn straf kan zelfs tot levenslang verlengd worden, nu de Duitse regering uit een 'vergeten' schuif een wettelijke regeling opgediept heeft: de Sicherheitsverwahrung [veiligheidsdetentie]. Deze verordening stamt uit het nationaal-socialisme en bepaalt dat onverbeterlijk geachte (lees: staatsgevaarlijke want politiek bewuste) misdadigers voor onbepaalde tijd in hechtenis mogen genomen of gehouden worden. Samen met ongeveer 600 andere gevangenen is er een kans dat Thomas dit te beurt valt, eens hij de tot nu bepaalde straf heeft uitgezeten.

Ondanks de lange jaren van eenzame opsluiting, de dagelijkse vernederingen en de eerder slechte vooruitzichten blijft Thomas standvastig in zijn strijd, overtuigd van de zin van zijn dagelijks verzet. De kans dat hij het hoofd buigt voor zijn onderdrukkers is nihil; daarom verdient hij onze geëngageerde solidariteit, in de overtuiging dat een niet-aflatende druk een verschil kan maken. Enkele jaren geleden werd 12 oktober uitgeroepen tot internationale solidariteitsdag met Thomas Meyer-Falk...

Je kan teksten van Thomas terugvinden in de brochure die het Anarchist Black Cross Gent een tijd geleden samenstelde "Berichten uit de gevangenis." Daarnaast vind je regelmatig brieven en artikels van Thomas in de tweemaandelijkse uitgave van ABC Gent & Antwerpen, "Uitbraak." Beide publicaties zijn te verkrijgen bij het Anarchist Black Cross.

Je kan Thomas schrijven:
Thomas Meyer-Falk
c/o JVA Z. 3117
Schönbornstrasse 32
76646 Bruchsal
Duitsland

Website
www.freedom-for-thomas.de

Solidariteitspamflet dat in 2006 verspreid werd

Over de huidige situatie van Marco Camenisch in de Zwitserse kerker

“Wij keren de kanonnen liever tegen jullie...”

Kort geleden mislukte de poging van de Zwitserse minister van Justitie om Marco Camenisch voor de rest van zijn leven te laten opsluiten in een psychiatrische instelling. De ‘nieuwe’ straf is 8 jaar gevangenis, min de tijd die hij al gezeten heeft in afwachting van het proces. De vraag van de minister van Justitie naar een psychiatrische evaluatie en opsluiting in een psychiatrische instelling werd geweigerd. Daarna somde de rechter een lijst op van allerhande schadeloosstellingen en gerechtskosten die Marco zou moeten betalen.

Deze nieuwe wending betekent dat ze Marco ten laatste in 2018 moeten vrijlaten. Vanaf 2012 zou hij kunnen vrijgelaten worden indien de Zwitserse Staat hem 1/3 van z’n straf kwijtscheldt. Deze nieuwe wending betekent eveneens dat de minister van Justitie over de hele lijn op z’n bek is gegaan. De mogelijkheid blijft natuurlijk dat hij z’n nederlaag niet aanvaardt en dat hij blijft proberen om Marco’s leven nog moeilijker te maken dan het al is.

Het moet wel gezegd worden dat er niet veel te vieren valt bij Marco’s zaak. Als hij heel z’n straf uitzit, zal hij pas na 28 jaar gevangenis vrijkomen. Hij zal dan 66 jaar oud zijn. Weerom wordt het duidelijk dat rechtbanken niets te maken hebben met rechtvaardigheid. Elke seconde in de gevangenis is een seconde te veel.

Waarom wordt Marco vervolgd?

Marco is een anarchist die vanaf eind jaren 70 deelnam aan de strijden tegen de kerncentrales (de anti-AKW). In januari 1980 wordt hij gearresteerd met enkele andere kameraden en veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf op beschuldiging van sabotage van een elektriciteitspyloon en een elektrische transformator-site. Een andere kameraad kreeg 7 jaar. Eind 1981 ontsnapte Marco samen met vijf andere gevangenen uit de gevangenis van Regensdorf. Tijdens die ontsnapping vond een cipier de dood. De jaren die daarop volgde verdween Marco en zette de strijd vanuit de clandestiniteit verder. In 1989 stelde de Staat, de politie en de media hem verantwoordelijk voor de moord op een grensbewaker in de buurt van Brusio. In november 1991 wordt hij gearresteerd in Italië en in april 1993 wordt hij veroordeeld tot 12 jaar voor verschillende sabotage-acties. Het grootste deel van z’n gevangenisstraf heeft hij in kleine isolatiecomplexen gezeten, in zwaar beveiligde gevangenissen. In 2002 deporteerde de Italiaanse Staat hem naar Zwitserland.

In Zwitserland zat hij 8 jaar vast in afwachting van z’n proces voor de ontsnapping in 1981 en de zaak van Brusio. Marco bleef actief in de sociale strijd tegen de gevangenissen van de Zwitserse Staat en onderhield een heel netwerk van contacten en affiniteiten. Hij nam ook deel aan mobilisaties en acties die buiten georganiseerd werden.

Tot aan het proces in mei-juni 2004 werd hij vijf keer overge-

plaatst en werd hij onderworpen aan speciale detentieomstandigheden en isolatie om hem als mens en op politiek vlak te breken; en om de solidariteitsbanden met hem te bemoeilijken.

Marco draagt de kwetsuren en wonden van zijn opsluiting achter tralies met zich mee. Sinds enkele jaren lijdt hij aan kanker en andere gezondheidsproblemen die vaak voorkomen bij langgestraften. Drie jaar geleden, na zijn laatste proces, werd hij onder een ‘gewoon’ regime opgesloten in Pschies (Regensdorf). Daar staan de gevangenen tegenover enorme overbevolking en dwangarbeid. Daarenboven stelde de gemeenteraad van Zurich een walgelijk financieel spaarsysteem in. Tot nu toe hebben de gevangenen dit systeem aangevochten met een petitie; zonder daar een antwoord op te krijgen.

Het proces van 2004

Vanaf midden mei 2004 organiseerde de Zuericher Obergericht een speciaal spektakel om Marco en z’n kameraden te intimideren. Het proces duurde een maand. Het gerechtsgebouw werd voor deze gelegenheid ingepakt met stalen hekken en elk zicht naar binnen werd onmogelijk gemaakt. Overal stonden speciale politie-eenheden. De openbare aanklagers waren Ulrich Weder en Claudia Wiederkehr. De hoofdrechtser was Hans Mathys die aangesloten is bij de Zwitserse sociaal-democraten. Na het proces maakte deze beul grote carrière en werd voorzitter van het Hooggerechtshof.

Marco werd beschuldigd van poging tot moord, de ontsnapping uit de gevangenis van Regensdorf en de moord op de grenswachter in Brusio in 1989. De getuigen waren vooral gepensioneerde cipiers en flikken die kwamen vertellen wat zij 15 jaar geleden zagezegd gezien of gehoord hadden. Marco weigerde over de hele lijn om samen te werken met de rechtbank. Na één maand spektakel beslisten de rechters dat hij werd vrijgesproken voor de ontsnapping en 17 jaar kreeg voor de zaak van Brusio.

De beslissing was toch wel een schok omdat de 12 jaar gevangenis in Italië niet in rekening gebracht werden. In 'normale' processen zou dit zeker gebeurd zijn.

Over de poging tot internering

Een zoveelste poging om ongewenste personen weg te stoppen achter tralies. In 1893 werd deze speciale vorm van opsluiting uitgevonden. Deze wet moest de samenleving 'beschermen' tegen speciale gevallen van 'slechtheid'. Tot in 2006 werd deze wet gebruikt om zogenaamde 'gewoon-tecriminelen' en 'personen met abnormaal psychisch gedrag' in op te sluiten. Ook mensen die 'geestelijk ziek' waren en het gevaar loopten om 'terug te vallen in hun gewoonte van crimineel gedrag' werden via deze wet permanent vervolgd. Uiteraard gaat dit maar door, maar in 2006 werden wel een aantal van die wetsartikelen veranderd.

Deze speciale vorm van opsluiting noemt men 'Verwahrung'. De gestrafte kan uiteindelijk vragen om vrijgelaten te worden. De instanties die beslissen of iemand 'klaar is om buiten te komen' zijn in het slechtste geval dezelfde als de instanties die beslissen dat een individu té gevaarlijk is om in de samenleving te blijven. Dit geeft ons weer een voorbeeld van hoe klein de kansen zijn voor iemand die onder zo'n vervolging valt om via bureaucratische wegen buiten te komen.

Geen opsluiting van de strijd!
Vrijheid en zonneschijn voor Marco!
Voor een wereld zonder gevangenissen.
Vuur en vlammen voor alle gevangenissen!

**Onderwerping en angst, dat is
medeplichtig zijn
Tegen de onderwerping, laten we
het ondenkbare denken,
Tegen de angst? Laten we leren
moedig te zijn.**

**Aangezien jullie alleen maar
luisteren naar kanonnen,
aangezien jullie geen andere
talen verstaan,
keren wij liever de kanonnen
tegen jullie.**

- Marco Camenisch

Italië

Uitspraken in het proces tegen de COR

Al sinds 2005 is er een onderzoek bezig tegen de COR, de Cellen van het Revolutionair Offensief, die verantwoordelijk geacht worden voor tientallen aanvallen op en sabotages van interimkantoren, partijlokalen, banken,... in Pisa en elders in Italië. Onlangs vielen de straffen.

Parallel blijft de repressie tegen Il Silvestre, een anarcho-ecologistische groep in Italië voortduren. In mei 2006 werden nog tientallen huiszoekingen uitgevoerd en werden een reeks kameraden in de gevangenis opgesloten.

Constantino Ragusa werd veroordeeld tot 7 en een half jaar en zit momenteel in de gevangenis. Hij kreeg vijf jaar voor verdediging van en deelname aan de aanvallen van de COR; 18 maanden voor inbraak en brandstichting in een multinational en 12 maanden voor het organiseren van een protestbijeenkomst tegen Genetisch Gemanipuleerde Organismen (GGO's). Daarnaast loopt er nog een rechtszaak tegen hem in verband met een aanval met explosieven op een elektriciteitspyloon in het kader van de strijd tegen nucleaire energie.

William Frediani werd tot 6 jaar veroordeeld, en is momenteel op borg vrij zolang er het beroep nog niet voorgekomen is. Hij werd veroordeeld voor verdediging van en deelname aan aanvallen van de COR.

Benedetta Galante werd veroordeeld tot 3 jaar en 6 maanden voor verdediging van en deelname aan de aanvallen van de COR. Ook zij heeft nog een rechtszaak tegen zich lopen in verband met een aanval met explosieven op een elektriciteitspyloon.

Francesco Gioia werd veroordeeld tot 5 jaar en 2 maanden voor verdediging van en deelname aan de aanvallen van de COR. Hij zal ook nog vervolgd worden voor het wegluchten van z'n huisarrest.

Silvia Guerini en **Federico Bonamici** (beiden onder huisarrest) zijn betrokken in de rechtszaak over de explosieve aanval op een elektriciteitspyloon.

Juan werd in december 2006 gearresteerd in Spanje. Hij wordt in Italië vervolgd op basis van het artikel 270bis (subversieve vereniging met terroristische doeleinden) en was voortvluchtig. Hij wordt beschuldigd naar aanleiding van de aanvallen die de laatste jaren in Rovereto plaatsgevonden hebben tegen banken, politievoertuigen en GSM-masten. Hij wordt ook beschuldigd van de brandstichting van 26 februari 2005 tegen twee wagens van Trenitalia, de Italiaanse spoorwegmaatschappij die collaboreert met de jacht op immigranten en met deportaties. Juan is één van de velen die, uit liefde voor vrijheid, de weg van de directe confrontatie heeft gekozen; om de misleiding van de sociale vrede te vernietigen die fundamenteel gebaseerd is op autoritarisme, uitbuiting en overheersing.

Er vonden verschillende solidariteitsacties plaats in Spanje. Ondertussen werd Juan uitgeleverd aan de Italiaanse Staat en zit hij opgesloten in de gevangenis van Teramo, 7 uur verwijderd van zijn woonplaats Rovereto. Onderstaand bericht dateert van toen hij nog in Soto del Real (Madrid) opgesloten zat.

Bericht van Juan

Ik zou graag een groet zenden vanuit de kerker van Soto aan alle individuen die door hun solidariteit mijn opsluiting draaglijker maken. Aan al deze mensen die zonder elkaar te kennen ons steunen. Aan de mensen die ik ken en die zich als broers voelen, die me gaven waaraan ik nood had en me zo hun grote hart toonden. Aan allen die er geen seconde over twijfelden dat ze aan mijn zijde staan. Aan allen waarvan ik met heel mijn hart hou; aan jullie allemaal die me de krachten geven om door te gaan. Aan alle solidairen, in welke vorm dan ook; een brief, een pamflet, een bezoek, een poster, een samenkomst of de verderzetting van de strijd waarom we hier binnen zitten: ik stuur jullie een oprechte omhelzing opdat we blijven doorgaan totdat de Staat vernietigd is.

Vanuit de gevangenis van Soto betuig ik mijn inzigste solidariteit met de twee jongens die gearresteerd werden en de 19 anderen die opgespoord worden in Baskenland. En aan allen die de sociale oorlog mogelijk maken.

Juan
Soto del Real (Madrid)

Op 7 februari 2007 om zes uur 's morgens werd Núria aangehouden in Girona (Spanje). Ze wordt een tijd vastgehouden in het politiecommissariaat en daarna overgebracht naar de gevangenis van Soto del Real in Madrid.

Núria wordt ervan beschuldigd mee te werken aan een gewapende groep. Bij de ondervragingen bleek dat de politie vooral op zoek was naar haar banden met Juan, een voortvluchtige Italiaanse anarchist die in december 2006 in Spanje gearresteerd werd. Juan wordt in Italië aangeklaagd onder het artikel 270bis, de beruchte subversieve vereniging met terroristische doeleinden. Núria wordt aangeklaagd onder de antiterroristische wet. Minstens twee huizen in Girona werden doorzocht en propagandamateriaal, computers,... werden in beslag genomen.

Het is duidelijk dat Núria gearresteerd werd omdat ze solidariteit betuigde met Juan en andere gevangenen kameraden. Omdat ze strijdt tegen dit systeem.

Vanuit de gevangenis van Soto del Real, Madrid

Brief van Núria

Enkele korte zinnen vol verlangen voor jullie allen.

De waarheid is dat ik, Núria, nooit geweten heb of ik me als anarchiste definiëer. Ik heb altijd gezegd dat ik Núria ben en ik ageer en dingen doe op een bepaalde manier omdat ik doorheen de tijd van mijn levenswandel alles heb opgepikt en achtergelaten waarvan ik dacht dat het op dat moment opportuun was.

Hiermee wil ik jullie zeggen, luid schreeuwen en opnieuw bevestigen dat ik niet akkoord ga met hun wetten die op maat gemaakt zijn, dat de enige terrorist hier de Staat is en al haar onderdanen, slaven van de heersende klasse, conformisten, gehoorzamen en volgelingen die het mogelijk maken dat families verwoest worden in ruil voor een vast salaris.

Het staat vast dat geen enkele van hen buitengewone momenten geproefd en meegemaakt heeft in zijn of haar tris-tige leven zoals ik dat met jullie allen wel heb gehad. Ook is het nodig om te zeggen dat ze mijn geluk nooit zullen

afpakken – hoe hoog ze de lonen ook maken. En dat ze nooit mijn vrijheid kunnen afpakken – ook al zit ik achter tralies.

Zoals George Orwell zegt in zijn boek 1984: “We moeten bewust zijn van onze kracht, en ervan bewust zijn dat het volstaat om op straat te zijn en dat jullie dat aan het bewijzen zijn.”

Denk maar niet dat jullie onze ideologiën kunnen afpakken omdat jullie een pistool en een wapenstok aan jullie broeksriem hebben bengelen. Vandaag criminaliseren ze ons niet meer omwille van acties, maar omdat we op een bepaalde manier denken. Vrijheid van meningsuiting komt niet voor in hun gewoonlijke woordenschat. Ze zijn niet bekend met dat woord, en het is zeker dat ze zich nog nooit in vrijheid uitgedrukt hebben.

Ondanks alles weet ik niet of ze het weten maar jullie kracht en jullie energie doorboort deze betonnen muren. De nieuwtjes komen traag binnen; langzaam maar zeker sijpelen ze door.

Vroeg of laat zal ik onder jullie zijn en opnieuw last bezorgen. Dat de revolutie niet tot stilstand komt, noch binnen, noch buiten. Laten we verder blijven strijden.

Dank voor jullie onvoorwaardelijke antwoord.

Met veel liefde en veel woede, vanuit één van de kerkers van de Staat. Solidariteit met de Dixan guerilla en totdat alle gevangenen vrij zijn. (1)

Salud y fuerza

Núria

[Gepubliceerd op <http://www.klinamen.org>, 14 maart 2007]

(1) Begin februari 2007 veroordeelde de Audiencia Nacional 5 mensen voor lidmaatschap van een gewapende bende en vervalsing van documenten. Ze werden veroordeeld tot 10 jaar. De vijf (en nog één iemand die werd vrijgesproken) zaten al drie jaar vast. Ze staan bekend als de 'Dixan Guerilla' die zich inschreef in de strijd tegen de oorlog in Irak en de deelname van de Spaanse Staat aan deze oorlog.

Communiqué van de Assamblea de Apoyo a Juan y Núria

De repressie geeft niet op...

Onze kameraden en vrienden Juan en Nuria worden gegijzeld.

Op 21 december 2006 arresteerde de Brigada de Información van de Guardia Civil Juan in Girona op verzoek van de Italiaanse Staat. Italië vraagt zijn uitlevering en wil hem het artikel 270bis (subversieve vereniging met terroristische doeleinden) ten laste leggen. De beschuldigingen gaan over de brandstichting tegen enkele camionetten van Trenitalia (openbare vervoersmaatschappij die collaboreert met de deportatie van 'illegalen').

Op 7 februari 2007, twee maand later, valt de Catalaanse politie binnen in het huis van Nuria en arresteert haar. Nadat ze voor de Audiencia Nacional verschenen was werd ze onder voorlopige hechtenis opgesloten in de gevangenis van Soto del Real. Het onderzoek vertrekt vanuit haar relatie met Juan en de publicatie van een boekje twee weken voor de arrestatie. De aanklachten zijn lidmaatschap van een terroristische vereniging en bezit van explosieven. De anti-terroriswet wordt tegen haar ingezet.

Deze aanhoudingen zijn een zoveelste bewijs van de vervolging en repressie waar de anarchistische strijd altijd al met te maken gekregen heeft. De situatie van Juan en Nuria kan je kaderen in de denkbeeldige 'Mediterraanse driehoek' gelanceerd om alle dissidentie in het zuiden van Europa te bestrijden. De doelen van deze repressie zijn niet alleen maar de opsluiting van deze twee kameraden, maar vooral het creëren van een klimaat van angst, onzekerheid, spanning, controle, enzovoort binnen de anarchistische beweging.

We verstaan deze zet als een zoveelste aanval van de Staat om de

anarchistische roep te verstikken. Het is een zoveelste voorbeeld van hoe de macht het anarchistische ideaal straft en een wettelijke klimaat voorbereidt waarin er alsmaar minder excuses nodig zijn om iemand op te pakken.

Wij vragen ons niet af of ze onschuldig of schuldig zijn. Onschuld en schuld zijn juridische termen die wij niet erkennen en die alleen maar bijdragen tot de legitimering van de sociale orde. De wetten worden door de macht gemaakt en zijn erop gericht de macht te doen voortbestaan.

Wij steunen hun strijd omdat die ook de onze is. Wij zien de actieve solidariteit als de beste manier om onze kameraden te steunen. Daarom zullen wij geen hypocriete en opportunistische uitspraken van groepen en politieke groupuscules of ander schorem aanvaarden, zoals het geval van de CiU, die aanzet tot toewijzing van bevoegdheden aan de politie, of de ICV, (1) die zich opwerpt voor interne controle over de flikken en de gevangenen en die de zaak van Nuria wil gebruiken als gereedschap voor haar proslitisme tijdens de verkiezingscampagne.

Om die redenen wilden wij, de asamblea in steun aan Juan en Nuria, duidelijk maken welk idee wij naar voren schuiven; en hiermee houden we ons ver van legalistische of slachtoffer-posities.

Asamblea de Apoyo a Juan y Nuria

[Gepubliceerd op www.klinamen.org, 15 maart 2007]

(1) Twee linkse Catalaanse partijen.

Aan de kameraden van de Informele Anarchistische Federatie (FAI)

LIEVE KAMERADEN VAN 'PAPEROLI' die samengekomen zijn in het huis van 'Paperino'. Ik heb jullie brieven (de opgenomen samenkomst) ontvangen en heb ze met de grootste aandacht gelezen. Ik voel me aangesproken door de inhoud van jullie bedenkingen. Daarenboven sympathiseer en identificeer ik me zo met het project van de FAI (uiteraard informeel), net zoals met elke actie die jullie gerealiseerd hebben. [...]

De reden voor mijn schrijven is uiteraard niet om jullie wat voor 'advies' dan ook te geven. Deze wereld loopt al over van 'adviseurs', 'theoretici' en 'knappe koppen' van alle kleur en slag... Nee, ik wil jullie vanuit dit uitroeiingskamp alleen wat woorden sturen van subversieve genegenheid, revolutionaire levenskracht en rebelse medeplichtigheid; zowel van mijn kameraad José als van mezelf... En ondertussen enkele van de dingen (bedenkingen) waarover jullie tijdens de samenkomst gepraat hebben bespreken. [...]

De aanval dient inderdaad om de kwetsbaarheid duidelijk te maken van zowel de staat als de idee 'staat' die bestaat uit symbolen, dingen en mensen. Want waar deze wereld ook van overloopt zijn de bemiddelaars en hervormers van het ene en het andere.

Over de bemerkingen die enkele kameraden over jullie uitgestort hebben in verband met de mogelijkheid om 'onschuldigen' (1) te 'verwonden' of te 'doden' (bijvoorbeeld de postbode of de secretaresse) denk ik dat dit eerder een kwestie is van het technische middel dat gebruikt wordt (het bompakket) dan de methodologie (de gewapende aanval) op zich...

Ik veronderstel dat elke groep zelf moet beslissen welk het meest adequate middel is in functie van wat ze willen bereiken... Het lijkt geen twijfel dat als je beslist een dienaar van de staat aan te vallen je zijn verplaatsingen, gewoontes en de plekken waar hij vaak komt moet bestuderen om je op die manier van onaangename verrassingen te besparen. Eens je over de informatie beschikt kunnen de aanvalsmiddelen afgewogen worden.

Alle overwegingen (objectieve – subjectieve – morele – etc.) zijn het unieke en exclusieve terrein van de kameraden die beslist hebben om de actie te realiseren (niet te vergeefs wanneer ze op een dag in de handen van de onderdrukkers vallen, want dan zullen het zij en alleen zij zijn die het gewicht van de wetten moeten verdragen en de consequenties van hun daden moeten dragen).

Persoonlijk ben ik (vrucht van m'n ervaringen) ervan overtuigd dat (al dan niet) identificatie met gewapende acties meer een kwestie is van 'niveau van individueel bewustzijn' van de onderdrukten dan van de onderdrukkers op zich. Hiermee wil ik zeggen dat niet alle onderdrukkers zich identificeren met mijn antwoord

om op geweld met geweld te antwoorden. Dat is altijd zo geweest en er bestaat geen idee of beweging die dat gaat veranderen. [...]

Ik ben geen theoreticus, kameraden, maar wel een onderdrukte die verliefd is op de vrijheid (en vrijheden) en die probeert om het geheel van onderdrukten te besmetten met de passie voor een waardig leven... En in de 22 jaar en zes (zeven) maanden dat ik opgesloten zit (en daardoor gefolterd op een schaal die 'andere onderdrukten' zich niet kunnen inbeelden) heb ik vastgesteld dat het feit onderdrukt te zijn niet uit zichzelf het radicale verlangen voortbrengt om te breken met alles wat ons onderdrukt... Je hebt 'eigenliefde', waardigheid, bewustzijn, haat en intelligentie nodig om te verlangen de confrontatie met de vijand aan te gaan, met alle gevolgen vandien...

Ik weet niet wat voor iets 'het sociale' is en ik twijfel eraan of de meningen van deze 'vage wezens' zoals 'onderdrukten', 'bewegingen', 'subjecten' op welke manier dan ook mijn ideeën en acties zouden beïnvloeden... Ik vraag me af of ze mij er ook van gaan 'beschuldigen' dat ik op een 'voorhoede'-manier denk en handel vermits mijn klassenhaat niet 'reproduceerbaar' is door de rest van de 'onderdrukten'...

De 'onanistische' overdenkingen daargelaten wil ik jullie zeggen dat jullie project van informele en opstandige organisatie duidelijk heeft aangetoond:

A) Dat het op z'n minst kwantitatief gegroeid is, en niet alleen op het Italiaans Schiereiland (ik heb het over de aansluiting van nieuwe groepen bij de FAI). Daarnaast kan je duidelijk zien aan de acties van andere groepen dat de essentie van het voorstel (de verspreide aanval, de informele organisatie, etc.) zich uitgebreid heeft en dat andere kameraden het zich toegeëigend hebben (en ik ga niet speculeren of het 'onderdrukten' of individuen 'uit de beweging' zijn). Ook al hebben ze geen gebruik gemaakt van het acroniem FAI (tot troost van zowel de Italiaanse als Spaanse 'fai-isten').

B) Dat aangetoond werd dat de aanval mogelijk is en kan gereproduceerd worden door allen die genoeg hebben van het wachten op ik weet niet goed wat en die beslist hebben om vandaag en nu tot de aanval over te gaan, zonder het beheer ervan over te laten aan 'elites' of 'specialisten'...

Tenslotte wil ik zeggen dat elk project met zo'n karakteristieken tijd nodig heeft om te groeien en te evolueren (en dan hebben we het nog niet over het 'sociale' begrip ervoor)... En daarom denk ik dat om de voortgang van dit project objectief in te schatten (en niet uit fetisjisme) het acroniem FAI geschikt zou zijn.

Ik wil deze overwegingen (die ik zoals altijd onnodig acht) afslui-

ten met enkele wijze woorden van de kameraad E. Malatesta. [...]

“Onder de anarchisten heb je de revolutionairen die denken dat het nodig is om met geweld het geweld die de huidige orde waarborgt omver te werpen, om een omgeving te creëren waarin de vrije ontwikkeling van individuen en collectiviteiten mogelijk zou zijn. Daarnaast heb je ook de educationisten die denken dat je alleen maar tot een sociale transformatie komen kan door van tevoren de individuen te veranderen via onderwijs en propaganda. Er bestaan voorstanders van de geweldloosheid of het passieve verzet, die geweld vermijden ofschoon dat is om het af te wijzen. Die zijn dan nog eens verdeeld over het karakter en de graad van geoorloofd geweld. Daarenboven is er onenigheid over de houding van anarchisten tegenover de syndicale beweging, ruzie over de eigen organisatie van anarchisten, permanente en occasionele verschillen over de relaties tussen anarchisten en andere subversieve partijen. Het zijn net deze en andere soortgelijke kwesties waarover we het eens moeten worden. Of, wanneer blijkt dat gedeeld begrip niet mogelijk is, dan moeten we leren elkaar te verdragen, samenwerken wanneer we het eens zijn en wanneer dat niet het geval is ieder laten doen wat hem of haar het beste lijkt zonder elkaar te hinderen. Omdat in feite, als je alle factoren in overweging neemt, niemand altijd gelijk heeft...”

- Errico Malatesta

[...]

Amen... Een warme omhelzing voor jullie kameraden.
Voor de uitbreiding van de Revolte, voor de Anarchie!
Lang leve de FAI

Gabriel Pombo de Silva
Gevangenis van Aachen, Duitsland
28 januari 2007

(1) Over 'onschuldigen' of 'schuldigen' valt een volume in afleveringen te schrijven... Absurd!

De 'vier van Aken'... omdat de vrijheid hen te lief is...

Op 24 juni 2004 werden Bart de Geeter, Gabriël Pombo da Silva, José Delgado en Begoña Pombo da Silva gearresteerd in Aken na een vuurgevecht met en vluchtpoging voor de politie. Gabriël en José waren beiden voortvluchtig voor het martelregime FIES in de Spaanse gevangenissen. In september 2005 werd Bart veroordeeld tot 3 jaar en 7 maand, Gabriël tot 13 jaar, José tot 14 jaar en Begoña tot 1 jaar voorwaardelijk. Gabriël, José en Bart zijn (en ook voor hun gevangenschap) actief in de anarchistische strijd tegen deze wereld van autoriteit en tralies. Bart werd in januari 2007 vrijgelaten.

Over de Anarchistische Informele Federatie (FAI)

DE INFORMELE ANARCHISTISCHE FEDERATIE is een opstandig en informeel revolutionair project dat vorm kreeg vanaf december 2003 toen de eerste aanvallen opgeëist werden onder dit acroniem. De informele FAI valt niet te verwarren met de Italiaanse Anarchistische Federatie (ook letterwoord FAI) die altijd hebben uitgeblonden in het afstand nemen van het informele opstandige project en aanvallen op de structuren van de onderdrukking.

Op 23 december 2003 onploffen twee hagedrukpannen met explosief materiaal in de buurt van de woning van Romano Prodi (Italiaans politicus die op dat moment voorzitter van de Europese Commissie was). De opeising is vergezeld van een 'Open brief aan de anarchistische en anti-autoritaire beweging' waarin het project van de FAI uiteengezet wordt. De brief is ondertekend door FAI/*Cooperativa Artigiana Fuoco e Affini occasionalmente spettacolare*, FAI/*Brigata 20 Iglio*, FAI/*Cellule Contro il Capitale, il Carcere, i suoi Carcerieri e le sue Celle* en FAI/*Solidarietà internazionale*.

Het project van de FAI onderschrijft drie perspectieven. Ten eerste de 'revolutionaire solidariteit', die tot uiting komt in de verspreiding van de opstand en de voortzetting van de strijd van kameraden die in de gevangenis zitten of op de vlucht zijn. Ten tweede de 'revolutionaire campagnes' die vorm krijgen doorheen daden. (Zo was er in 2003-2004 de campagne tegen de Europese Unie, waarbij bompakketen gestuurd werden naar europarlementariërs, partijen en Europese instellingen en andere explosieve aanvallen tegen EU-doelwitten). Ten derde de informele 'communicatie tussen groepen of individuen' die gebeurt doorheen acties, communiqués en kanalen van de anarchistische beweging.

Het voorstel van de FAI kan vooral begrepen worden als een oproep en aansporing tot directe aanvallen tegen het kapitaal, de staat en de overheersing in al haar vormen. Aanvallen die zich informeel verspreiden en de logica van de formele massa-organisatie én de sectaire gemilitariseerde gewapende strijd weigeren.

Sinds 2003 vonden er zeker een zestigtal (veelal explosieve) aanvallen plaats in het kader van het project van de FAI. Deze aanvallen hebben zich gericht tegen banken, politiekantoren, politici en hun partijen, rechtbanken, diplomatieke instellingen,... Ze schreven zich in in het kader van de strijd tegen de repressie, in solidariteit met de strijd van gevangenen in Spanje en elders, in de aanval op de Europese Unie,... Daarnaast vonden er nog een veelvoud aan aanvallen plaats die zich niet 'formeel' aansloten bij de FAI.

In de namiddag van 16 januari 2007 wordt de Nationale Bank van Griekenland in het centrum van Athene overvallen. Een van de overvallers, Iannis Dimitrakis, raakt na een schietpartij met twee flikken van een speciale brigade zwaargewond. De vier andere kameraden ontsnappen met een buit van 50 000 euro (volgens de kranten). Iannis werd maandenlang in verschillende ziekenhuizen opgenomen, daarna werd hij opgesloten in de gevangenis van Korydallos. Een tijdje geleden werd hij overgeplaatst naar Neapolis op Kreta. Het Griekse gerecht beschuldigt Iannis van 7 overvallen, en het proces zal vallen onder de bepalingen van de anti-terroremwet.

Iannis is een anarchistische kameraad. Hij kan op heel wat sympathie rekenen en wordt ondersteund door de anarchistische en anti-autoritaire bewegingen in Griekenland. Onderstaande brief dateert van een jaar geleden...

Vanuit de gevangenis van Korydallos (Griekenland), 5 juni 2006

Brief van Iannis Dimitrakis

Kameraden,

Deze brief is mijn eerste poging om te communiceren en informatie te verschaffen over de gebeurtenissen die plaatsvonden en die ik ervaren heb omwille van mijn betrokkenheid bij de bankoverval op de Nationale Bank van Griekenland, in het centrum van Athene, op 16 januari 2006. Voor ik dieper inga op de feitelijke gebeurtenissen zou ik graag een aantal dingen zeggen over de motieven die schuilen achter mijn keuze om zo'n actie te ondernemen en wat dat dan voor mij betekent.

Voor mij is de hedendaagse samenleving een huifkar die een voorafbepaald parcours aflegt dat regelrecht naar haar complete ontmenselijking leidt. De rol van de passagiers, de wielen en de paarden (met andere woorden, haar drijvende kracht) worden door onszelf bepaald, door ons, het volk. De bestuurder van de kar heeft het gruwelijke gelaat van het kapitalisme, de co-bestuurder is een gezichtsloze en vage staat. De weg die de kar volgt is uiteraard niet bezaaid met rozenblaadjes en bloemen, maar met bloed en menselijke lichamen. Met individuen en groepen die of zich wilden verzetten om haar geschifte parcours te veranderen, of zich als een obstakel voor de kar plaatsten. De lijst daarvan is lang: ongehoorzamen, rebellen, linksen, anti-autoritair en anarchisten vullen de vele bloederige pagina's van dit reisboek. Ik plaats mezelf ergens tussen die twee laatste groepen.

Dus – in de mate van het bewustzijn dat mijn visie en waarneeming me biedt – kan ik gemakkelijk opmerken dat de huidige samenleving alleen maar vertrouwt op geweld, onderdrukking en uitbuiting. Een samenleving die zich het verlies van de menselijke waardigheid tot doel stelt, op eender welke manier, met eender welke middelen. Ieder van ons ervaart dat in hun dagelijkse leven; of omdat je gedwongen wordt om met de staatsinstellingen om te gaan of omdat je op de werkplaats te maken krijgt met diegenen die ons werk beheren en er profijt uit halen. Tewerkstelling, arbeid: woorden waarvan de echte betekenis loonslavernij is, slavernij. Arbeid en haar surpluswaarde zijn de fundamenteën van het huidige economische systeem. Individuen die er zich doorheen worstelen en de omstandigheden waaronder dit plaats vindt bevestigen dat mensen gezien worden als verhandelbare goederen, als moderne slaven. We zien dat arbeiders wegrotten omwille van ziektes door langdurige blootstelling aan schadelijke substanties. We zien dat arbeiders sterven doordat ze vallen of door een explosie terwijl ze werken aan de kapitalistische tempels. We zien dat ze hun drang, hun levendigheid, hun spontaniteit en alles wat een

vrije persoon zou kenmerken kwijtgeraken. Ze volbrengen uitputtende werkuren en doen twee of drie jobs tegelijk, alleen maar voor wat kruimels. Als iemand om aan zijn meest fundamentele noden te voldoen gedwongen wordt om een lening aan te gaan bij de kille onderdrukkers die gekend staan als banken en door de last van zo'n financiële verantwoordelijkheid tekenen beginnen te vertonen van gediensigheid en onderwerping; en in het geval dat ze er niet tegenop kunnen gaan ze failliet en uiteindelijk plegen ze zelfmoord of worden publiekelijk belachelijk gemaakt door de massamedia als een zoveelste menselijk wrak, dan kunnen wij maar tot één conclusie komen.

Omwille van hun voortbestaan fabriceren de staat en het kapitaal moderne heloten die gemakkelijk vergeleken kunnen worden met de Spartaanse heloten. Een systeem dat op het altaar van de winst zonder schroom en met vermetelheid menselijke levens offert. Zoals ik al zei zijn één van de voornaamste partners in deze misdaad de banken die niets minder zijn dan legitieme lening-haaien en die gedeeltelijk verantwoordelijk kunnen gesteld worden voor de plundering die plaatsvindt ten nadele van het werk van het volk.

Als we alles dat hierboven staat in beschouwing nemen kunnen we Maki in het stuk van Brecht begrijpen... Wanneer hij vraagt: "Wat betekent een bankoverval vergeleken met de oprichting van een bank?" Maar ook mezelf in beschouwing nemend, ik die me zowel op persoonlijk als op massa-niveau wil verzetten. Iedereen die me persoonlijk kent weet dat ik zo veel ik kon heb deelgenomen. Mijn toekomstige grap, om zelf de omstandigheden en kwaliteit van m'n leven te bepalen, om mijn weigering van 'werk' in de praktijk te brengen, mijn weigering om een rol te spelen in een zoveelste productie-eenheid, om een zoveelste wiel van de kar te zijn. Ik wil de monstrositeit die men bank noemt aanvallen (hoewel ik op hetzelfde moment geen illusies koester dat ik zware slagen zal toebrengen aan deze economische instelling). Ik koos ervoor om een parcours van

waardigheid in mijn leven te brengen, en besloot een bank te beroven. Ik beschouw zo'n daad, naast zovele andere, als revolutionair en die terecht haar eigen plaats opeist.

In alle eerlijkheid moet ik toegeven dat het geld dat ik zou bemachtigen door de overval mezelf als eindbestemming had. Op hetzelfde moment zou ik echter één van de eersten zijn (als anarchist en als individu dat zijn solidariteit doorheen daden betuigen wil) om actief en met plezier te helpen om financiële noden tegemoet te komen, die in dit milieu waartoe ik behoor zouden opkomen. Uiteindelijk zou ik willen verduidelijken dat alles wat ik tot nu toe vermeld heb op geen enkele manier betekent dat ik vind dat iedere anarchist een bankovervalverder zou moeten zijn of dat iedereen die werkt een slaaf is.

Om nu terug te komen op de keten van gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben, neem ik als beginpunt de scène waarin ik zwaargewond door de schoten van de flikken op de grond lig en ik de staat moest toestaan mij een 'warme' verwelkoming te geven. Deze verwelkoming is – op z'n zachts gezegd – een indrukwekkend beeld, zoals de meeste mensen wel gezien hebben, maar ook een voorbeeld voor eender wie overweegt op een gelijkaardige manier te handelen: een hoop jagers in blauwe uniformen en ik in de rol van de gewonde prooi die omringd wordt en 'vriendelijke' schoppen te verwerken krijgt – later bleek dat te passen in het kader om me te ontwapenen – en commentaren als "we neuken je" of "nu ben je geen grote vent meer hé, klootzak?!" naast zovele andere moedige woorden. Tenslotte werd ik met de handen op m'n rug geboeid, ook al kon ik niet meer bewegen of ademen door de kogels die in m'n longen, lever en elleboog zaten. Ik vertel over deze gebeurtenissen zonder het minste spoor van bitterheid, geklaag of teleurstelling: ik had geen betere behandeling verwacht van mijn vijanden wanneer ik in hun handen zou vallen. In elk geval gaven ze ook al een gelijkaardige houding te kennen tegenover minder 'gevaarlijke' booswichten. Als voorbeeld zou ik jullie willen herinneren aan de beelden van de arrestaties van betogers en immigranten of van de progroms in de zigeunerkampen, om er maar een paar te noemen. Ik verwijs echter wel naar deze gebeurtenissen, omdat het op een tragische en geschifte manier net die mensen zijn die naar voren zullen komen tijdens mijn proces om het menselijke leven en de menselijke waardigheid te verdedigen en te eren, terwijl ik de rol van de immorele, brute, gewelddadige en harteloze crimineel zal toebedeeld krijgen.

De periode dat ik in het Algemeen Hospitaal in Athene vastgehouden werd heb ik letterlijk de schending van elk mensenrecht meegemaakt; eerst als gearresteerde, daarna als gevangene. Toen mijn ouders me voor het eerste bezochten op de intensieve, waren er al tekenen aan de wand. Hoewel er strikte regels zijn over het aantal bezoekers (zelfs in het geval van verwanten) kwam een tot de tanden gewapende politieagent binnengestormd en posteerde zichzelf in de hoek. Daardoor was elk concept van op z'n minst een privé-moment te delen met mijn familie verwoest. Door de medicatie kon ik zelfs m'n mond niet openkrijgen en nog veel minder een conversatie houden. Na dit incident en op een overwacht moment, terwijl ik me in een wazige situatie bevond door de medicatiebehandeling die ik onderging omwille van de pijn, terwijl ik zweefde in een zee van buisjes die uit m'n lichaam kwamen, besepte ik dat er nu permanent een bewaker in de kamer had

postgevat, en wel direct naast me. De situatie ergerde me zwaar: ik kon niet rusten en ik liet hem dat weten. Raar genoeg verliet hij toen de kamer en ging buiten staan. Toen de dokters en het hoofd van de intensieve kwamen meldde ik hen uiteraard dit incident. Ze waren echt stomverbaasd en kwaad en stuurden de flik weg; ze begrepen niet wie hem had binnengelaten. Ik moet jullie hier vragen al die mensen hartelijk te bedanken van mijnentwege, van de dokters tot de verpleegsters, die me met aandacht omringd hebben en me naar hun beste vermogens verzorgd hebben los van hun eigen politieke overtuigingen. Sommige van deze mensen hebben ook zoveel als ze konden weerstand geboden aan de druk die op hen uitgeoefend werd door de autoriteiten (in verband met m'n bewaking of mijn transport en ontslag uit de intensieve).

Op de derde of vierde dag van mijn opname liet openbaar aanklager Diotis me weten dat hij me 's namiddags zou opzoeken. Ik moet bekennen dat ik om te beginnen niet zeker was of ik in mijn toestand wel tegen hem op kon. Het hoofd van de intensieve verzekerde me echter dat hij aan m'n zijde zou blijven tijdens de ondervraging. Hij zei me tevens dat ik omwille van mijn toestand het recht had om het verloop op elk moment te onderbreken – iets wat ik niet wist. Toen Diotis aankwam, vergezeld door een baas van de veiligheidspolitie en een andere persoons wiens officiële functie ik me niet meer kan herinneren (waarschijnlijk de ondervrager), en vanaf het moment dat ieder van hen een paar minuten tegen me gesproken had, zei ik aan de dokter dat ik wilde dat ze weggingen. Toen hij naar buiten ging zei Diotis dat ze er in elk geval zouden in slagen wie er bij me geweest was en dat nu praten het voor mij gewoon gemakkelijker zou maken. Natuurlijk belandden zijn woorden in dovemansoren. De tweede keer dat hij kwam kreeg ik de kans om te begrijpen wie Diotis werkelijk was toen een erg rare zin hem ontsnapte tijdens een heftige woordenwisseling met het hoofd van de intensieve. Toen hij z'n monoloog afgerond had en me het aanhoudingsbevel en de lijst van beschuldigingen gaf vroeg hij me om te tekenen. Mijn dokter kwam onmiddellijk tussenbeide en legde hem uit dat ik op dit moment niet in staat was zoiets te doen. Hij vroeg hem weg te gaan omdat de kracht me aan het verlaten was. Toen antwoordde Diotis, tot ons beider

verrassing: "Uiteraard respecteer ik de toestand van de jongen en wil ik hem geen last bezorgen, want als ik dat zou willen dan zou ik gewoon wat aan die buisjes trekken en zijn bloeddruk tot 50 opvoeren." Ik besepte op dat moment wat er gebeurd zou zijn moesten de dokters geen mensen met wilskracht en waarden (maar gewone pionnen) geweest zijn. Ik zou zonder twijfel de 'begaafde' ondervragingsmethodes ontdekt hebben die de openbare aanklager Diotis in het verleden gebruikte.

Na dit incident verslechterden de omstandigheden van m'n detentie. Er stonden permanent twee gewapende bewakers op de intensieve. Er werd druk uitgeoefend op het hoofd van de intensieve om mij sneller te ontslaan, wat gebeurde. Ik werd overgebracht naar een speciaal ingerichte kamer in de Ogenkliniek met het excuus dat ze me daar efficiënter konden bewaken. In deze nieuwe kamer sliep ik met twee undercoveragenten aan m'n zijde. Twee andere flikken stonden permanent voor de open deur van de kamer, terwijl er ene was die elk half uur binnen en buiten kwam om alles te checken. Er zaten nog een vijftal flikken in de wachtzaal en een onbekend aantal in de gang buiten.

Het resultaat daarvan was dat ik drie of vier nachten lang niet kon slapen. Ik voelde me als een aap in de zoo. Iedere flik kwam binnenwippen en over mij discussiëren via z'n gsm of met z'n collega's. Ik was aan het eind van mijn latijn en dus diende ik een klacht in bij het hoofd van de veiligheid. Die antwoordde dat ik nu een gevangene was en dat zij wel zouden bepalen hoe ik moest bewaakt worden. Hij zei dat ze me voor mezelf beschermde, kan je het geloven, ze hielden me constant in de gaten zodat ik geen zelfmoord zou plegen. Andere verbazingwekkende scènes: ik op het bed die m'n behoeften deed terwijl zij ongestoord zaten te kijken; ik die vastgeketend zat aan het bed op de intensieve (ook met het excuus dat ze wilden verhinderen dat ik zelfmoord pleegde en dat soort dingen). Ze probeerden me zelfs te kidnappen uit de Ogenkliniek en me over te brengen naar de ziekenboeg van de gevangenis van Korydallos hoewel ik nog steeds draadjes had van de operatieve snijdingen. Ze beweerden valselijk dat de dokters hun toestemming gegeven hadden. Uiteindelijk werd dit voorkomen doordat mijn ouders de dokters verwittigden.

Ik geloof dat het enige bedoeling hiervan was om me te vernederen, om me al m'n gevoel van zelfrespect te doen verliezen en om me vooral te doen beseffen dat ik een gevangene was, dat ik in hun handen was en geen rechten meer had. Deze situaties drijfden me ertoe te denken dat de ziekenboeg en de gevangenis van Korydallos oorden van mentale rust waren.

Ondertussen, in afwachting van mijn overplaatsing naar de gevangenis van Korydallos, konden we allemaal de georchestreerde poging van de gerechtelijke autoriteit zien om schuldigen te fabriceren, met als enige aanwijzing dat ze behoorden tot mijn vriendenkring of het anarchistische milieu. Ik ben er nu zeker van dat ze mensen ondervraagden, namen publiek maakten en

aanhoudingsbevelen uitvaardigden omdat de politie wat persoonlijke foto's gevonden had, gesprekken van en naar mijn gsm en documenten die bewezen dat ik een vriendschapsrelatie onderhield met de geviseerde individuen. Ik wil hier mijn solidariteit met hen allen tot uitdrukking brengen.

Volgens de politionele en journalistieke scenario's vormen we een 'bende in het zwart' (alleszins onbekend voor mij) die bestaat uit 10-15 individuen, anti-autoritair en anarchisten (wat voor de autoriteiten de optie openlaat om er andere individuen in te betrekken). Deze bende zou nog zes andere bankovervallen gedaan hebben, op vakantie gaan in dure hotels, nauwe banden onderhouden met Passaris, enzovoort. Het geldt dat door verschillende kameraden bijeengebracht was om de noden van het anarchistische milieu te lenigen en dat ik in een bankkluis bewaarde bestempelden ze als buit van overvallen. Daardoor moest ik mezelf uiteindelijk tegenover de ondervrager verdedigen voor zeven bankovervallen, poging tot doodslag en witwaspraktijken. Daarenboven viel ik onder de anti-terrorismewet.

Al jarenlang hebben de staat en haar speurhonden als standaardtactiek om de reputatie van mensen te besmeuren, om dingen op te blazen, om schuldigen te fabriceren, om processen te organiseren die juridische parodieën zijn en over het algemeen op alle mogelijke manieren hun haat en wraakzucht tonen tegen wie zich verzet. Er borrelt echter een serieuze vraag op alles je dat alles in overweging neemt. Wat voor een behandeling en wat voor methodes zal de staat gebruiken in het geval van de arrestatie van of het vrijwillig aangeven door de drie kameraden om hen een bekentenis af te dwingen en hen te vervolgen? In hoeverre zal er een 'eerlijk' proces zijn voor diegenen die zo'n methodes ondergaan?

Tenslotte heb ik nog één ding te zeggen aan allen die onze definitieve fysieke, ethische en politieke uitroeping plannen: hoe smerig en onethisch hun middelen ook mogen zijn, hoe zwaar ze ons ook zullen opjagen en opsluiten, nooit zullen ze ons verpletteren of klein krijgen. Want diegenen die gelijk hebben zijn diegenen die revolteren en niet diegenen die suffen en hun hoofd buigen.

Ik zou ook allen willen bedanken die ervoor gekozen hebben, kiezen of zullen kiezen om mij te steunen en me hun solidariteit te geven – met welke middelen dan ook, hoewel dat door de aard van mijn zaak, denk ik, erg moeilijk is.

In strijd

Iannis Dimitrakis

5 juni 2006

In 2004 vond er in Valencia een discussie plaats waar enkele individuen die hebben deelgenomen aan de woeste strijd tegen de gevangenis in de jaren 70 en 80 in Spanje vertelden over hun ervaringen. Deze discussie werd overgeschreven en onlangs vertaald naar het Nederlands.

Eind jaren 70 stortte het regime van Franco in elkaar. De aflossing van de wacht gebeurde echter niet zonder slag of stoot. Vooral in 1978 en 1979 scheerde de subversieve agitatie hoge toppen, met wilde stakingen in de fabrieken, straatgevechten in de wijken, zelfgeorganiseerde comités en assambleas die zich afkeerden van alle politieke partijen en vakbonden. Binnen deze algemene golf van sociale agitatie ontwikkelde zich ook de tendens van de Autonome Groepen die zich met een totaalkritiek op het kapitalisme, de Staat en haar valse critici de wapens toeëigenden om een autonome strijd te voeren als deel van het geradicaliseerde proletariaat. Met straatrellen, molotovcocktails, bommen, overvallen – en vooral veel affiniteit en vastberadenheid.

In de Spaanse gevangenis kwam met de invoering van het democratische regime een golf van strijd opzetten. Naast de vele politieke gevangenen die voor politieke amnestie vochten, ontwikkelde zich een heel tendens van zogenaamde ‘gewone’ gevangenen die streken voor hun vrijheid. Van collectieve ontsnappingspogingen, brandstichtingen in de gevangenis, gijzelingen van cipiers en directeurs tot regelrechte opstanden. Ook in de straat vervoegden individuen de strijd van de gevangenen tegen de gevangenis. Het uittreksel hieronder geeft daar een beeld van.

De brochure is een autonome publicatie die je kan bestellen via een briefje naar PB 30, 9000 Gent 1 of een mail naar typemachine@no-log.org. Je kan ze ook bestellen via ABC-Antwerpen (contactgegevens zie p. 2)

Discussie over de autonome strijd tegen de gevangenis in 70 en 80 in Spanje

COPEL, tunnels en andere bijdrages van Autonome Groepen

A. – Wel, het lijkt me - verbeter me als ik me vergis - dat het doel van deze samenkomst, naast de paëlla, het plezier van het samenzijn en dat soort dingen, een soort negatieve belangstelling voor de gevangenis is, nietwaar? “Gevangenen op straat”, “Vernietiging van alle gevangenis”, etc. In theorie kunnen we naast samen wat dingen te doen – hoe weinig ook - ook over deze kwestie nadenken. Vandaag zal het echter geen debat zijn, maar het herinneren van de verhalen die wij geleefd hebben, vertrekkende vanuit een soort illustratie ervan. Verhalen van lang geleden, van de jaren 70 en 80. Verhalen van mensen van hier, van Valencia, die binnen de grenzen van hun mogelijkheden gevochten hebben tegen de bak. Vandaag is er een kameraad gekomen die tijdens die jaren heeft deelgenomen aan vele bewegingen. Hij is het niet gewend om in het openbaar te spreken en daarom zal ik vertellen waaruit die ‘bewegingen’ dan wel bestonden. Daarna kunnen jullie hem vragen stellen als jullie dat willen. Ik heb deze verhalen ook geleefd, zij het gedeeltelijk.

Deze avonturen... In de jaren 70 vond er een strijd plaats voor amnestie, politieke amnestie, gedeeltelijk in de straat en gedeeltelijk vanuit de politieke partijen. De politieke en syndicale bureaucratieën probeerden via die strijd hun deel van de democratische taart te bemachtigen. Ze stelden zich tevreden met een politieke amnestie die de democratische schijn van die tijd zou redden: amnestie voor meningsdelicten, voor politieke delicten,... De vrijheden die onder Franco een delict waren hielden

op delict te zijn, en dus moesten de gevangenen die voor zo’n delicten vastzaten vrijgelaten worden. Voor velen, vooral in de gevangenis en in de wijken, voor vrienden en kennissen, leek dit een beetje beperkt. Ze vonden dat er bovenop de politieke amnestie een algemene kwijtschelding moest zijn voor allen die men ‘sociale gevangenen’ noemde. Ze waren immers in de bak beland omwille van een socio-politieke situatie waarvan men dacht dat die snel zou verbeteren, en daarom moest ook aan hen de kans worden gegeven.

Meer concreet, het type van acties... Aan de betogingen en mobilisaties voor de amnestie namen vele mensen deel die ook de algemene kwijtschelding wilden. Wanneer ze bijvoorbeeld “gevangenen op straat” riepen, zeiden wij dat dat ook opging voor de gevangenen van gemeen recht. We droegen dan spandoeken en zo mee. In de wijken van Valencia, Madrid, Barcelona en andere plekken bestonden er zogenaamde jongerenclubs (we zullen later wel uitleggen wat dat precies was). Op die plekken, en nog andere, waren er steuncomités voor de COPEL die zich inzetten om de beweging van gevangenen en in het bijzonder de COPEL te ondersteunen en zich ermee te solidariseren, door middel van propaganda en andere methodes waarover we nog zullen praten.

Daarnaast waren er andere groepen die niet per se geïntegreerd waren in deze comités of die zich niet exclusief identificeerden

Autonome Groepen tegen de gevangenis

met de COPEL (omdat dat voor hen maar één aspect van de situatie was) en die andere acties realiseerden. Bijvoorbeeld gelijklopend met gebeurtenissen binnen de muren, molotovcocktails smijten naar banken. Hier in Valencia, en ook in andere steden, waren er verschillende groepen in de wijk die zich coördineerden en op een bepaalde dag, op een afgesproken uur, tien of twaalf banken tegelijk platbrandden. Deze acties hadden verschillende motieven en gebeurden vaak in solidariteit met de gevangenisstrijd. De banken hadden toen nog geen gewapend glas enzovoort zoals nu. Vroeger wierpen we de *cocos* (1) direct doorheen de vitrines en alles schoot dan in de fik. Dat gaf je wel zin. [gelach] Nu kunnen we over deze acties praten want ze zijn toch al verjaard.

Deze acties vonden plaats in de tijd die 'Transición' (2) genoemd werd. Het was een tijd van confrontatie en ongehoorzaamheid die door vele mensen gedeeld werden. Deze periode van directe confrontatie met de Staat duurde ongeveer één of twee jaar, laat ons zeggen dat het toen ongeveer de toppunt was, het meest belangrijke moment. En toen het ten einde kwam omdat deze beweging verslagen werd (als je al over een beweging kan spreken) volgden de consequenties. Mensen die deelgenomen hadden aan de strijd waarover we vertelden werden gevangengenomen. Een deel van diegenen die van binnen de muren hadden deelgenomen kwamen vrij. Diegenen die niet vrijkwamen bleven niet alleen gevangen, maar moesten omwille van hun daden de repressie ondergaan in cellencomplexen van de eerste graad (wat men vandaag FIES noemt). De FIES is geen recente uitvinding, maar iets wat altijd al bestaan heeft. Het is de gevangenis binnen de gevangenis.

Toenertijd werd artikel 10 van de penitentiaire wet ingevoerd, en dat bestaat nog steeds. Het werd ingevoerd om alles wat tegen de beweging van gevangenen tegen de gevangenis gedaan was te legaliseren. Ze hebben deze wet afgekondigd om de isolatieregime te legaliseren waaronder bijna alle gevangenen vastzaten die hadden deelgenomen aan de opstanden, ontsnaptingen en strijden.

Er waren nog geen gevangenis van maximale veiligheid zoals vandaag, alleen maar de oude gevangenis van eerste graad. Ze verschillen erg van die van vandaag maar hadden wel cellencomplexen waar permanent ploegen anti-oproerflickken aanwezig waren. Zij waren daar om de gevangenen die over het hele territorium het hoofd hadden opgeheven af te straffen en in toom te houden. Van de oproerflickken kregen zij minimaal een

dagelijkse afranseling om hen te leren wat een straf is. Dat was wat er in de jaren 78 en 79 aan het gebeuren was. Vele individuen die in de straat gevochten hadden of die meer bepaald aan de strijd van de gevangenen deelgenomen hadden zaten op hun beurt in de gevangenis. Er bleven maar weinig kameraden buiten de klauwen van de gevangenis. Hier in Valencia, net zoals in de rest van het land, kwamen mensen tesamen om te strijden tegen de gevangenis, om te proberen hun kameraden uit de bak te halen. Er zat immers niet echt iets anders op aangezien vele kameraden in de gevangenis zaten.

Maar niet alleen hun kameraden. Hun strijd was begonnen tegen de gevangenis in het algemeen. Dat was één van hun belangrijkste punten, en ze deden niet alleen wat ze deden om hun kameraden eruit te halen, dan wel iedereen.

Wat hebben ze gedaan? Bijvoorbeeld, meewerken aan het graven van tunnels en ontsnappingspogingen die van binnenuit opgezet werden. Ze voorzagen de gevangenen van de nodige werktuigen en organiseerden de infrastructuur om het succes van ontsnaptingen (wanneer ze gebeurden) te verzekeren, wat zeker niet altijd het geval was. En toen dat alles veel moeilijker werd omwille van de penitentiaire situatie (die uiteraard niet op zich liet wachten), begonnen deze individuen tunnels te graven van buiten naar binnen. Je moet het je zo voorstellen: hier in Valencia bijvoorbeeld werkte er een brede groep individuen aan mee, van

uit de hele stad. Allemaal individuen die elkaar kenden, zoals dat hier ook zou kunnen zijn, die op een bepaald moment begonnen samenwerken aan een tunnel. Ze graafden om de mensen uit de bak te halen. Dat is hier gebeurd, het werd geprobeerd maar is mislukt. In Valencia waren het erg open acties omwille van de kenmerken van deze strijd waar veel mensen aan deelnamen. Velen hebben dat bekritiseerd, maar het is een kritiek die eveneens een verantwoording voor de passiviteit was, want het kon niet op een andere manier gedaan worden. De poging is mislukt omdat de politie erachter is gekomen voordat de gevangenis bereikt was. Het was een race: proberen tot in de gevangenis te geraken voordat je gepakt werd. En als je gepakt werd, tja, je had het dan op z'n minst geprobeerd. In Valencia werd het dus ontdekt. In Gerona probeerden ze het ook. Er zaten daar kameraden die gevangen genomen waren juist omdat ze enkele overvallen van plan waren om geld bijeen te krijgen voor bevrijdingsprojecten voor kameraden die al in de bak zaten. Ze werden in Gerona gearresteerd. Een groepje vermomde zich in blauwe overalls om onopvallend in de riolen te geraken en een tunnel te beginnen graven. Maar de kameraden binnen werden

overgeplaatst. Ze hebben dan hetzelfde in Barcelona gedaan. Ze huurden daar een benedenverdieping vlakbij de 'Modelo' (3) en begonnen te graven. Aangezien ze geen keus hadden stapelden ze de aarde op in het huis. Ze stapelden zoveel aarde op dat de muren van het huis bijna barstten. Uiteindelijk zei de buurman: "Wel, wat gebeurt daar eigenlijk?" en belde de politie. De kameraden waren echter tot op de tanden gewapend en de politie beweerde dat (aangezien er wat militaire woningen vlakbij waren) het de ETA was die daar een tunnel groef om een bom te kunnen plaatsen. De pers heeft dat fabeltje overgenomen.

Goed, een ander aspect van die tijd. Mensen die hadden kunnen ontsnappen uit de gevangenis, die gedeserteerd waren uit het leger of die gezocht werden of die om welke reden dan ook op de vlucht waren. Er moesten plaatsen voor hen gezocht worden om onder te duiken en mogelijkheden om het land te kunnen ontvluchten. In die tijd was het veel gemakkelijker om papieren te vervalsen, net zoals het bekomen ervan.

B.- In die tijd waren de gevangenissen ook dichterbij de stad.

A. – De gevangenis was daar in de straat Petxina, in dat oude gebouw dat er staat: 'La Modelo' hé? Wanneer er opstanden waren, kwamen de mensen die zich door dit soort dingen aangesproken voelen en ervan op de hoogte waren onmiddellijk toegelopen. De meest gebruikte tactiek was om op het dak te klimmen, een spandoek te ontrollen en daarna de gevangenis in brand te steken. Dat was fijn om te zien. Zulke zaken dus voor diegenen die binnen zaten.

In de straten rondom de gevangenis waren er af en toe rellen met de anti-oproerpolitie die in die tijd onmiddellijk chargeerden. Er werden dan bijvoorbeeld barricades opgeworpen met brandende banden. Voilà, dat was min of meer een samenvatting van de gebeurtenissen waarover we gezegd hadden te praten. Nu is het beter dat jullie vragen stellen.

[Uit: COPEL, tunnels en andere bijdrages van
Autonome Groepen, april 2007]

Als wij een aanslag plegen of een bank overvallen, zoeken wij in de eerste plaats het opstandige plezier dat wij beleven aan een aanval op het kapitalistische systeem dat ons onderdrukt en uitbuit. (...) Om opnieuw het genoegen te smaken van het opstandige spel, dat alles vernielt wat ons belet te leven. (...)

- Autonome Groepen, oktober 1979 *

*Uit: *Oproepen uit de gevangenis van Segovia*, Uitgeverij de Lantaarn, 1983, Amsterdam.

EEN ANDER PERSPECTIEF IS HET HEDEN VERKENNEN. En dus, tegen de gevangenis vechten... In die milieus – ik weet niet hoe ik ze moet benoemen – wordt er veel gezegd tegen de gevangenis. Ik veronderstel dat men tegen de gevangenis is. Maar laten we ons inbeelden dat de gevangenis de vijand is. Een monster met tanden, klauwen, een mond om je op te schrikken, een maag om je te verteren en een aars om je uit te schijten. Een dreigende, vormeloze kolos die je kan vervloeken, waar je stenen naar kan gooien zonder dat het iets uitmaakt, waar niets tegen te beginnen valt. En toch is dit niet waar. Het is een verdraaide visie, een product van de suggestie. Het monster heeft geen nagels, geen tanden, het heeft niets. Het is een specifieke sociale machinerie met een bepaalde manier van functioneren volgens een aantal mechanismen, maar ook met scheuren en zwaktes die vitale punten zijn waar je kan aanvallen. Er is een groot verschil tussen de gevangenis op een symbolische manier aan te vallen – op een verbale manier, een beetje wanhopig, een wanhoop light dan wel. Er is een groot verschil tussen dit en de gevangenis werkelijk aanvallen, hoe bescheiden ook, ook al is het niet beslissend, ook al is het een guerilla-oorlogje en een vijand lastigvallen waarmee je geen komaf mee kan maken. Maar zonder altijd het initiatief aan de vijand te laten, zonder dat het de vijand wordt die je leven beheerst; integendeel, juist af en toe je leven in handen kunnen nemen en zo de overheersing uit te bannen.

Goed, maar die afstand valt te overbruggen, je kan het monster aanvallen, en op vele verschillende manieren. Het is echter wel duidelijk dat er een inspanning voor nodig is. Niet de inspanning omwille van de inspanning, nee, ikzelf veracht het militantisme, de opoffering, de zelfverloochening, het heroïsme. Ik schijf op dat alles. Maar om gelukkig te zijn heb ik er hartstochtelijk nood aan om in de mogelijkheid te geloven dat wat ik spuugzat ben, wat me uit m'n slaap houdt, overwonnen kan worden. En dit is niet iets dat er als bij toverslag komt en je kan het ook niet overnemen uit een of ander stereotiep ideologisch verhaal. Er moet een helder en reëel conflict zijn, een open conflict, oog in oog met het monster, om zonder franjes of verantwoordingen echt te weten en te zoeken waar je kan aanvallen. Vandaag is dat veel moeilijker dan in die tijd omdat de situatie veel complexer is, omdat de overheersing veel sterker is en (naast andere zaken) omdat er gedurende enkele jaren niemand geweest is die het conflict aangegaan heeft. Vandaag leven we in een soort van ontwaken van bepaalde dingen die lange tijd afwezig geweest zijn (wat een gevolg was van de nederlaag). Maar dit ontwaken betekent nog niet veel, we hebben nog niet veel doen ontwaken. In die tijd was het al moeilijk om het monster aan te pakken en toen was het monster veel dommer en minder afgestemd op het sociale leven in het algemeen. De samenleving was veel minder een gevangenis zoals vandaag de dag. Het maakt niet uit dat ze de gevangenissen buiten de steden plaatsen, de stad is zelf een gevangenis. De gevangenis bevindt zich veel meer dan vroeger in je eigen huis, en de controle... En dat is de verantwoording voor dit gesprek. Hoewel je vooruit moet kijken, moet je ook juist om die redenen achteruit kijken.

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison d'Andenne
2 rue du Géron
5300 Andenne

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

Roberto Catrino Lopez
P.I. Lelystad
Afdeling 1116
Cel 14
afdeling F
Lanserdreef 300
8233 HB Lelystad

H.J. Hijnen
nr:1606654/kamer8 afd 5
P.I.Amsterdam
H.J.E. Wenkebachweg 48
1096 AN
Amsterdam

NN (anoniem)

Wordt voortdurend overgeplaatst. Contacteer ABC-Amsterdam voor het laatste adres via squat.net/abcamsterdam of via postbus 16521, 1001 RA Amsterdam (Nederland)

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
c/o JVA - Z.3117
Schönbornstr. 32
D- 76646 Bruchsal

Vier van Aken

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

Bart De Geeter
(sinds januari 2007 vrij)

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf
Zwitserland

ITALIE

Marini-proces

Gregorian Garagin
Casa Circondariale
Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Porcu
Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

Carlo Tesseri
(onder huisarrest)

Orlando Campo
Via Raffaele Majetti 165
00156 Roma
Italië

Vier van Luras

Frederico Pais
Carcere di Buon Cammino
09100 Cagliari

II Silvestre / COR

Francesco Gioia
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Alessio Perondi
Via Pianeza, 300
10121 Torino

William Frediani
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Benedetta Galante
Contrada Capodimonte
82100 Benevento (NA)

Giuseppe Bonamici
c.c. San Michele
Strada Casale 50
15040 Alessandria

Constantino Ragusa
Casa Circondariale
via Prati Nuovi 7
27058 Voghera (PV)
Federico Bonamici
(onder huisarrest)

Silvia Guerini
(onder huisarrest)

SPANJE

Claudio Lavazza (Cordoba 4)
C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Valladolid (Villanubla)
Ctra. Adanero-Xixon km 94
47071 Villanubla - Valladolid

Giovanni Barcia (Cordoba 4)
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km 2,5
04071 El Albuche - Almeria

Amadeu Casellas Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Amanda Cerezo Garcia
C.P. Alicante II
Ctra. N-330, km 66
03400 Villena - Alicante

Ghilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Luis Mingorance Corral
C.P. JEAN II
Ctra Bailen Motril, km 28
23071 Jaen

Carlos Gomez Garcia
Santiago Cobos Fernandez
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Operatie Nottetempo

Salvatore Signore
Casa Circondariale
via Lamaccio 1
67039 Sulmona (AQ)
Italië

Ibai Ederra (Solidarios con Itoiz)
C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza

Javier Calvo Moran
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipuzcoa

Giorgio Rodriguez (Cordoba 4)
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

Zes van Barcelona

Carolina Forné Roig
(zie pagina 11)

Rafael Tomás Gaspar
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
Barcelona

Igor Quevedo Aragai
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
MR-1 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
CP Castellón
Ctra. de Alcora, km.10
12006 Castellón

Javier Caramel
CP de Sevilla II
Carretera de Mairena km 3.5
Sevilla

GRIEKENLAND

Giorgos Kalaitzidis
(sinds januari 2007 vrij)

Iannis Dimitrakis
Dikastikes Filakes Neapolis
Kritis
72400 Neapoli Kritis

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n 191
E.P. Pinheiro de Cruz
7570 Grandola